

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๔๒
๒๖ พ.ย. ๕๒

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม
<http://dharmaat.com>

นิตยสาร ธรรมะใกล้ตัว

ฉบับที่ ๘๒

ประจำวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

(<http://www.dharmaat.com>)

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว	๓
ธรรมะจากพระผู้รู้	๖
เปิดกรุดังตฤณ	๑๔
ไดอารี่หมอดู	๑๗
ยารักษาใจ	๒๐
ธนาคารความสุข	๒๒
นวนิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๒๕
รูปชวนคิด	๓๑
พาเที่ยวเอี่ยวธรรม	๓๔
คณะทำงาน	๔๔

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

ดังตฤณ

เรื่องจริงบางเรื่องฟังคล้ายเรื่องหลอก
ส่วนเรื่องหลอกหลายเรื่องกลับคล้ายเรื่องจริง

แต่เรื่องจริงกับเรื่องหลอกก็เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง
คือต้องหายไปด้วยกันทั้งคู่
พอต่างก็หายไป
ความจริงกับความลวงจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง
ไม่หลงเหลือความหมายอะไรไว้ให้ยึดว่าจริงหรือเท็จเลย

สาระจึงไม่ใช่พยายามจับให้ได้ไล่ให้ทัน
ว่าอันไหนกันแน่เรื่องจริง อันไหนกันแน่เรื่องหลอก
สาระอยู่ที่รู้หรือไม่รู้ว่าจิตใจของเราเข้าไปถืออยู่
ถืออยู่ผิดๆโดยสำคัญว่าเที่ยง
หรือถืออยู่ด้วยความรู้ชัดว่าไม่เที่ยง
เดี๋ยวจะต้องเปลี่ยนไป เดี่ยวจะต้องสาบสูญไป

และแม้รู้จริงกับรู้ไม่จริง
ก็ยังเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง
คือทั้งสองรู้จะต้องดับไปเป็น "ไม่รู้ไม่เห็น"

อย่างไรก็ตาม
ผลของการรู้จริงในบางเรื่อง
คือความสุขชั่ววันจันทร์
แม้ความรู้จริงดับไปแล้ว
บรมสุขก็ยังไม่หายไปไหน
นั่นเพราะความรู้จริงบางอย่าง
ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ล้างผลาญเหตุแห่งทุกข์
เมื่อเหตุแห่งความทุกข์ดับไม่เหลือ
ความเคลื่อนไหวจากสุขออกมาสู่ทุกข์จึงไม่มี

ในสมรภูมিরะหว่างประเทศ
คนที่จับตัวพระราชาได้คือเจ้าของดินแดนใหม่
แล้ววันหนึ่งก็อาจต้องโดนไล่ล่าจับตัวเข้าให้บ้าง

ในสงครามธุรกิจ
คนที่ได้ลูกค้าคือผู้ครองตลาด
แล้วเดี๋ยวก็อาจต้องโดนใครแย่งส่วนแบ่งตลาดคืนบ้าง

แต่ในการรบกับกิเลส
คนที่อยู่อย่างสงบสุขได้คือผู้ชนะที่แท้จริง
และเป็นสมบัติติดตัวที่ไม่มีใครมาแย่งได้อีกเลย

ดังตฤณ

พฤษภาคม ๕๒

.....

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

คอลัมน์ "ธรรมะจากพระผู้รู้" ฉบับนี้
ขอเอาใจนักภาวนาคนไกลค่ะ
ใครที่เคยสงสัยว่า การอยู่ห่างไกลครูบาอาจารย์
จะมีผลให้การภาวนาแน่นเข้าหรือไม่?
และหากไม่มีโอกาสได้พบครูบาอาจารย์บ่อยๆ ควรทำอย่างไร?
อ่านคำตอบได้ในฉบับเลยค่ะ

ใครที่อยากได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธแท้
ไม่ใช่แค่พุทธศาสนิกชนตามทะเบียนบ้าน
ต้องไม่พลาด คอลัมน์ "ดังตฤณวิชันนา ฉบับเปิดกร์"
ฉบับนี้ "คุณดังตฤณ" มีข้อเสนอแนะที่ดีมากๆ สำหรับผู้เริ่มต้นภาวนาด้วยค่ะ

คอลัมน์ "พาเที่ยวเอียวธรรม"
ฉบับนี้ ขอเปลี่ยนบรรยากาศ เป็นการเล่าเรื่องด้วยภาพกันบ้างนะคะ
"คุณวีระวงศ์" จะพาเราไปชมบรรยากาศงาน "กฐินสวนสันติธรรมปี ๒๕๕๑" กันค่ะ
เชื่อว่า ใครที่ยังไม่เคยไปร่วมงานกฐินมาก่อน
ได้เห็นภาพบรรยากาศอิมมูนูของงานแล้ว
ต้องมีกำลังใจอยากร่วมงานบุญ
ในโอกาสต่อไปแน่นอนค่ะ ^_^

แฟนคลับ "คุณ aston27"
คงไม่ยอมพลาดคอลัมน์ "ธนาคารความสุข" ใช่ไหมคะ
ฉบับนี้ อ่านเรื่อง "มองโลกในแง่ร้าย หรือมองตามความเป็นจริง ตอนที่ ๒"
กันต่อเลยค่ะ

คอลัมน์ "เรื่องสั้นอิงธรรมะ"
อ่านเรื่องสั้น "เลือดกุหลาบ (ตอนที่ ๑)"
จากฝีปากกาของ "คุณชลนิล"
ข้อนี้ การันตีคุณภาพ ว่าไม่เคยสร้างความผิดหวังเลยจริงๆ ค่ะ

.....

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- ๑๔ ธันวาคมนี้ ขอเชิญร่วมบุญตกแต่งดอกไม้
ในงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ
น้อมบูชาดอกไม้แต่ธาตุชั้นธรรมาภรณ์หลวงปู่เป็นครั้งสุดท้ายค่ะ (-/-)
ผู้สนใจร่วมบุญสามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ
<http://bit.ly/8IdHUK>
- หลังจากที่ได้มีการจัดพิมพ์หนังสือ ณ มรณา
แจกจ่ายออกไปกว่าหนึ่งแสนห้าหมื่นเล่ม
และได้ยินเสียงตัดพ้อจากคุณเฝ้าคุณยาย
ว่าหนังสือฉบับนี้นั้นขนาดตัวอักษรเล็กเกินไป
ทางทีมงาน จึงจัดทำหนังสือ ณ มรณา ขนาดพิเศษขึ้น

โดยจะมีขนาดหนังสือและตัวอักษร ขยายใหญ่ขึ้นเป็นสองเท่าของเล่มเดิม
แต่เนื้อหา และความหนาคงเดิมค่ะ ^_~

หนังสือขนาดใหม่นี้ มีกำหนดพิมพ์เสร็จประมาณกลางเดือนธันวาคม ๒๕๕๒

ผู้สนใจร่วมพิมพ์ และผู้ที่ต้องการทราบที่มาที่ไปของหนังสือ ณ มรณา

สามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/4NmWJw>

- รายการวิทยุออนไลน์ **"คุยแคะแคะกรรมกับหมอผี"**

ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน ดูดวงออนไลน์กับหมอผีแบบสดๆ ในบรรยากาศสบายๆ
และยังมีโอกาสได้แบ่งปันประสบการณ์ให้กับผู้ฟังทางบ้านเป็นธรรมทานด้วยนะคะ
ถ้าท่านสนใจที่จะพูดคุยกับหมอผีในรายการ

ส่งคำถามและเบอร์โทรติดต่อมาได้ที่ diarymordo@hotmail.com ค่ะ

นอกจากนี้ ท่านยังสามารถทดลองฟังบรรยากาศการดูดวงกันก่อนได้ที่

www.goodfamilychannel.com โดยใส่คำค้นหาว่า **"หมอผี"**

ทีมงาน **"คุยแคะแคะกรรมกับหมอผี"** รอท่านอยู่นะคะ

.....

พบกันใหม่พบทุกสัปดาห์

ที่ <http://www.dlitemag.com> นะคะ

สวัสดีค่ะ (^_^,)

ธรรมะจากพระผู้รู้

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

พระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชโช

ถาม: ผมอาศัยอยู่ที่ต่างจังหวัด ไม่สะดวกมาหาหลวงพ่อบ่อยๆ จะทำให้เรียนธรรมะได้ช้ากว่าคนอื่น ๆ ไหมครับ

ธรรมะไม่ได้อยู่ที่ไหน ธรรมะไม่ได้อยู่กับหลวงพ่อ จริงๆธรรมะอยู่ในที่ทุกที่แหละ ที่ไหนมีกายมีใจอยู่ก็มีธรรมะอยู่ เพราะธรรมะก็คือกายกับใจเรานี่เอง กายก็เรียกว่ารูปธรรม ใจก็เรียกว่านามธรรม เป็นธรรมะ เพราะฉะนั้น เรียนธรรมะ ไม่ต้องเรียนที่อื่นหรอก ให้เรียนที่กายที่ใจของตัวเอง มีสติรู้กายรู้ใจไปเรื่อย ๆ อย่าลืมนั่น ไม่มีอะไรมาก ง่าย เรียนจากครูบาอาจารย์มากี่องค์ก็สอนเหมือนกันแหละ ต้องมีสติรู้กายรู้ใจลงปัจจุบัน แต่ละองค์อาจจะสำนวนโวหารแตกต่างกัน แต่เนื้อหาอันเดียวกันหมด

เราคอยรู้สึกนะ รู้สึกตัวไวเรื่อย ๆ แล้วขยันดู ไม่ใช่หนานๆรู้สึกทีหนึ่ง อะไรอย่างนี้ หนานๆรู้สึกทีหนึ่ง เวลาส่วนใหญ่ก็หลงผิดไป บางคนสงสัยว่า เอ๊ะ ภาวนานานแล้วไม่ได้ผลซักที คือเราสะสมทั้งความรู้ถูก ความเข้าใจถูก และก็สะสมความเข้าใจผิดไปด้วยพร้อมๆกัน สลับกันไป แต่ถามตรงๆ ที่คนไหนอยากบรรลุเร็วๆ หลวงพ่อบอกตรงๆ

วันหนึ่ง ๆ จิตเป็นอกุศล หรือจิตเป็นกุศลมากกว่ากัน? จิตรู้สึกตัวหรือจิตหลงมากกว่ากัน?

หลงใช่ไหม? หลงไปห้านาทีแล้วรู้สึกแวบหนึ่ง นึกออกไหม หลงไปหนึ่งนาทีรู้สึกแวบหนึ่ง นี่เก่งมากแล้วนะ หลงไปสิบวินาทีรู้สึกแวบหนึ่ง นี่ เทียบสัดส่วนกันสิ เทียบกันไม่ติดหรอก ยังดีว่าธรรมะ มันไม่ใช่ต้องรู้ตัวหนึ่งนาทีแล้วไปล้างความไม่รู้ตัวหนึ่งนาที มันไม่ใช่ขนาดนั้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เราสะสมแต่ความรู้ผิด ความเข้าใจผิด ตั้งแต่เกิดมาเราก็รู้สึกตลอดใช่ไหม มีตัวเรา ในนี้มีเราอยู่คนหนึ่ง ร่างกายนี้ยังหน้าตาเปลี่ยนไปเรื่อยๆนะ ตอนเด็กๆก็หน้าตาอย่างหนึ่ง โตขึ้นมาก็หน้าตาอย่างหนึ่ง แต่ในนี้มีเราอยู่คนหนึ่งซึ่งไม่เคยเปลี่ยนเลย รู้สึกในนี้ ในใจเราเอง เป็นตัวเรา ไม่ว่าทำอะไรตลอดมาก็เพื่อสนองความมีตัวเราตลอด เพื่อย้ำกับตัวเองว่า ฉันยังอยู่ ฉันยังอยู่ ไม่ว่าทำอะไรนะ ลองไปสังเกตดู มันเพื่อย้ำตัวเองทั้งนั้นว่าฉันยังอยู่นะ ฉันยังอยู่ในโลก อย่างบางคนนะ ต้องการให้มีเพื่อนฝูงยอมรับ ทำไมต้องการมีเพื่อนฝูงยอมรับ เพื่อจะได้ประกาศยืนยันว่าฉันยังอยู่นะ ฉันยังมีตัวมีตนอยู่ในโลกจริงๆ ทำไมฉันต้องใช้กระเป๋าลูยส์วิตตอง เพื่อฉันยังอยู่ ฉันยังมีอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าทำ

อะไรนะ เบื้องหลัง เพื่อจะประกาศ เพื่อจะยืนยัน เพื่อจะย้ำกับตัวเองว่าฉันยังอยู่

เพราะฉะนั้น ไม่มีอะไรเลยรักมากกว่าตัวเอง รักตัวเองที่สุดเลย หวงแหวนตัวเองที่สุดเลย ตลอดเวลา ก็สะสมมาแต่สิ่งเหล่านี้

ต่อเมื่อมาหัดเจริญวิปัสสนากรรมฐาน มามีสติ รู้กายรู้ใจตามความเป็นจริง เพิ่งจะเห็นบ้างว่ากายไม่ใช่ตัวเรา เวทนาคือความรู้สึกสุขรู้สึกทุกข์ ไม่ใช่เรา สัญญาคือความจำได้ ความหมายรู้ ไม่ใช่ตัวเรา สังขารคือความปรุงดีปรุงชั่วทั้งหลาย ไม่ใช่ตัวเรา นี่ต้องมีสตินะ มีใจตั้งมั่นขึ้นมา แล้วก็เห็น แต่ยังไม่เห็นว่าจิตไม่ใช่ตัวเรา รู้สึกใหม่ เห็นสิ่งโน้นสิ่งนี้ไม่ใช่ตัวเรา เหลืออันหนึ่ง เหลือจิตเป็นตัวเราอยู่ กระทั่งการภาวนา บางคนที่ภาวนาภาวนาแทบเป็นแทบตายนะ เบื้องลึกลงไป ก็คือเพื่อรักษาความเป็นตัวเราไว้อีก ภาวนาเราต้องทุ่มเท สู้ตายนะ เพื่อวันหนึ่ง “เรา” จะได้ดี นี่ภาวนาเอาดีนะ ภาวนาถ้าชู้ยกว่านั่น ภาวนาเอาชื่อเสียง ภาวนาให้คนเขายอมรับว่าเราเป็นนักภาวนา ให้สังคมยอมรับเพื่อประกาศอวดตาให้เราเป็นนักภาวนา บางคนที่ภาวนาหลากหลายสักระยะ มีทรัพย์สินสมบัติมาก มีเยอะนะภาวนา มีทรัพย์สินสมบัติมาก มีของมากก็เพื่อประกาศอวดตา เป็นพระนี่ต้องขี่เบนช์นะถึงจะดัง ถ้าไม่เบนช์นะ ไม่ดังพอ สู้หลวงพ่อก็ไม่ได้ ไปรถตู้ ไม่ต้องเผื่อรถ ไม่ต้องล้างรถเอง จ้างเขาไป นี่ ไม่ว่าเราทำอะไรนะ เราถือศีล ถือศีลก็ภูมิใจว่าฉันเป็นคนมีศีลนะ แกไม่มีศีล มีฉันมีแกขึ้นมาอีกแล้ว มันประกาศอวดตา ไม่ว่าทำอะไร กระทั่งทำความดี ภาวนานี้ ฉันนั่งไต่รุ่ง คนโน้นนั่งไม่ได้ สู้ฉันไม่ได้ ฉันอดข้าวได้ทีหนึ่งตั้งเจ็ดวัน ฉันเก่งกว่า หรือฉันเดินจงกรมได้ทน เดินได้จนเท้าแตก ภูมิใจ ถ้าทำความเพียรจนเท้าแตกอันนั้นดีนะ แต่ถ้าทำส่นองอวดตาจนเท้าแตก อันนั้นนะ ก็เลวยิ่งหนา เพราะฉะนั้น กระทั่งภาวนาก็อดจะเพื่อ serve (สนอง) อวดตาไม่ได้

ยากมากนะที่เราจะภาวนาจนทะลุลงมาแล้วยอมรับความจริงได้ ว่ากายนี้ใจนี้ไม่ใช่ตัวเรา ตัวเราไม่มี พวกเราบางคนมาหัดภาวนาเริ่มเห็นความจริงแล้วว่าตัวเราไม่มี คนที่มาเรียนกับหลวงพ่อดอนนี่เห็นว่าตัวเราไม่มีนี่ เยอะแล้ว แต่ยังไม่ยอมรับไม่ได้ พอรู้สึกว่าตัวเราหายไปนะ บางคนกลัวเลย บางคนรู้สึกเงิบง้าง รู้สึกโหวงๆ ตายแล้ว ชีวิตนี้ไม่มีที่พึ่งที่อาศัยแล้ว ตัวเราหายไปแล้ว บางคนเบื่อ เบื่อทุกสิ่งทุกอย่างในโลก นำเบื่อ ตัวเราหายไปแล้ว ไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร แต่พอตัวตนเกิดขึ้นแล้วภูมิใจ ดีใจ ตัวตนมาแล้ว เพราะฉะนั้น ภาวนานะบางคนจะเห็นเลย ในความเป็นจริงแล้วขั้นที่ ๕ คือกายนี้ใจนี้ ไม่ใช่ตัวตนหรือความเป็นตัวเป็นตนมันผุดขึ้นมาเป็นคราวๆ มันปรุงขึ้นมาเป็นคราวๆ มันคิดขึ้นมาเป็นคราวๆ พอเห็นมันถ้ามีสติรู้ทันมันก็จะสลายตัวไป ว้างเปล่าจากความเป็นตัวเป็นตน

นี่ ภาวนาไปจนวันหนึ่ง ใจยอมรับนะ ไม่มีตัวตน ก็ไม่กลัวไม่เบื่อหน่าย ไม่ทุกข์ร้อน เห็นจริงๆ เออจริงๆ กายนี้ใจนี้ไม่ใช่ตัวเราหรือถ้าเห็นอย่างนี้มากเข้าๆนะ วันหนึ่งปัญญามันแจ้ง ยอมรับความจริง ไม่ใช่ยอมรับด้วยเหตุด้วยผลนะ แต่ยอมรับด้วยใจ ตรงที่ยอมรับความจริงด้วยใจเรียกว่ามีดวงตาเห็นธรรม ยอมรับธรรมะแล้ว ตัวเราจริงๆ ไม่มีหรือ พอตัวเราไม่มีแล้วใครมันทุกข์ มีความทุกข์ใหม่ มีใครมัน

ทุกข์? กายมันทุกข์ ใจมันทุกข์ ไม่ใช่เราทุกข์นะกายมันทุกข์ ใจมันทุกข์ แต่ไม่ใช่เราทุกข์ □ หรือชั้นมันทุกข์ ไม่ใช่เราทุกข์ มีความทุกข์แต่ไม่มีผู้ทุกข์นะ นี่พวกเป็นพระโสดาบันจะรู้สึก มีความทุกข์แต่ไม่มีผู้ทุกข์ ส่วนพวกที่ยังเป็นปุถุชนอยู่ มีความทุกข์แล้วก็มีเราผู้เป็นทุกข์ด้วย ความทุกข์อยู่ที่กาย ก็ร่างกายของเราเป็นทุกข์ ใจเราเป็นทุกข์ ตัวเราเป็นทุกข์ รู้สึกอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น ภาวนาต้องใจเย็น ๆ นะ กว่าจะใจจะยอมรับความจริง มันยอมรับได้ยาก ที่ยอมรับยาก เพราะเห็นน้อยไป เห็นความจริงน้อยไป ต้องเห็นนาน ๆ เห็นบ่อย ๆ เห็นซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าตัวเราไม่มี ตัวเราไม่มี ความเป็นตัวตนเกิดจากความคิดปรุงแต่งขึ้นมาเป็นคราว ๆ เมื่อไรขาดสติก็หลงว่ามีตัวเรา มีตัวเรา นี่วัน ๆ หนึ่งขาดสติเยอะ ขาดสติเยอะ รู้สึกตัวน้อย เพราะฉะนั้น ทั้งวันนะ ส่วนใหญ่ก็คือมีแต่ตัวตนทั้งนั้นเลย เพราะฉะนั้น ต้องอดทน อย่าใจร้อน ไม่ใช่ภาวนา ดูปั๊บ ๆ บ๊ีบ ๆ แล้วก็ยอมรับความจริง จิตยอมรับแล้วว่า ตัวเราไม่มี มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก

มีเหมือนกันบางคนภาวนาเร็ว ใช้เวลาไม่กี่เดือน ภาวนาเร็ว อันนั้นเขาเคยลำบากมากมาแล้ว เขาเคยภาวนามากมาแล้ว ชีวิตนี้เกิดมาเลยภาวนาได้เร็ว ภาวนาได้ง่าย พวกเราอยากรู้ไหม เราเคยภาวนามาก่อนไหม ชาตินี้จะง่ายหรือจะยาก สังเกตดูนี่ถึงตอนเด็ก ๆ คนไหนที่รู้สึกตัวเป็นแล้วนี่ เคยรู้สึกไหมว่า ความรู้สึกแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ถ้าเรารู้สึกตัวตื่น ใจเราตื่นขึ้นมาปั๊บ อันนี้เคยเป็นมาแล้วแต่ลืมไปนานนักหนา นี่พวกนี้ต้องง่ายเลย คนไหนไม่เป็นอย่าท้อใจนะ บางคนยังรู้ตัวไม่เป็นนะ บางทีตอนเด็ก ๆ มีอะไรให้ตกใจ หรือมีอะไรให้กลัวอย่างแรง ๆ สติมันไปประหลิดเห็นความกลัวเข้า เห็นความตกใจเข้า ความกลัวความตกใจมันขาดสะบั้นลงไป ใจรู้ตื่นเบิกบานขึ้นแวบหนึ่ง พวกที่เป็นอย่างนี้คือพวกที่เคยทำมาซอกซอนแล้ว ชีวิตนี้ง่าย ถ้ายังไม่เป็นต้องทนนะ ชาตินี้ยาก ชาติหน้าก็ง่าย ถ้าชาตินี้ไม่ทำ ชาติหน้าก็ทำไม่เป็นอีกนั่นแหละ บางคนนะซุ่มมากเลย หลวงปู่ดูลย์ท่านเคย... จะใช้คำว่าคำก็ไม่เชิงนะเพราะท่านไม่คำใครหรอก ท่านพูดความจริง ความจริงมันกระเทือนใจ ท่านบอกไอ้คนซึ่งมันไม่ยอมภาวนานะ พวกไม่เอาไหน ยังหวังนะว่าจะทำบุญทำทานแล้วก็ต่อไปได้ ไปเจอพระศรีอาริย์แล้วก็ปึงง่าย ๆ บรรลุง่าย ๆ ไปเจอพระศรีอาริย์ ท่านบอกว่านิสัยชาตินี้ก็เหลวไหลไร้สาระ กว่าจะเจอพระศรีอาริย์นะ สะสมความเหลวไหลไร้สาระมากกว่านี้อีก ไม่มีวันปึงหรอก มีแต่ถูกเขาปึงไปเรื่อย ๆ นะ ชาติแล้วชาติเล่า เพราะฉะนั้น ต้องยอมนะ ต้องใจกล้าหาญ อดทน ดูกายดูใจของเราเรื่อย ๆ ไป จะบรรลุมันก็บรรลุแหละ ถ้าไม่บรรลุก็สะสมแต่มีไป

มีครูบาอาจารย์องค์หนึ่งเคยเจอท่าน ท่านไม่สบายไปอยู่โรงพยาบาลก็ไปเยี่ยมท่าน องค์นี้ไปเจอท่านที่แรกนะ ท่านไปอยู่กับหลวงพ่อบุญไปเยี่ยมหลวงพ่อบุญ หลวงพ่อบุญก็แนะนำ เออ โยมนี้ลูกศิษย์หลวงปู่ดูลย์ บอกท่านว่าหลวงพ่อบุญเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ดูลย์ แล้วก็บอกครูบาอาจารย์องค์นั้นบอกหลวงพ่อบุญว่า องค์ท่านก็ลูกศิษย์หลวงปู่ดูลย์เหมือนกัน เราก็จำไว้ว่า โอ้ องค์นี้เป็นครูบาอาจารย์รุ่นผู้ใหญ่ ตอนท่านไม่สบายอยู่โรงพยาบาล ไปเยี่ยมท่านก็สนทนารธรรมกับท่านนะ ก็เล่าเรื่องการปฏิบัติ ท่านน้ำตาคลอเลย ท่านบอกท่านอยู่กับหลวงปู่มันด้วยซ้ำไป แต่เป็นลูกศิษย์รุ่นเล็กของหลวงปู่มันท่านบอกท่านกลัวหลวงปู่มันมากเลยตอนที่

อยู่ด้วย ตอนถึงเวลากวาดวัดนี้ แต่ละวันท่านจะคอยดูว่าหลวงปู่ฉันจะกวาดไปทางไหนท่านจะกวาดไปทางอื่น อยู่กับครูบาอาจารย์นะ แต่กลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ไม่กล้าไปเรียนด้วยหรอก

ที่วันหนึ่ง ท่านเห็นหลวงปู่ฉันกวาดไปทางโน้น ท่านก็สบายใจกวาดมาทางนี้ ชักพิกนะ ได้ยินเสียงไม้กวาดตามหลังมา หันไปดู โอ๊ย หลวงปู่ฉันมา ท่านรีบกวาดใหญ่ หลวงปู่ฉันก็รีบกวาดตามมา สุดท้ายนะ ท่านแบบสุดขีดเลยนะ บ๊ึบๆๆ หนึ่ใหญ่ หลวงปู่ฉันนะ เดินสามก้าวกวาดที่นี้ คราวนี้ ในที่สุดก็มาทัน หลวงปู่ฉันท่านก็สอน “พระน้อย” ท่านไม่ได้ชื่อน้อยนะ พระน้อยหมายถึงพระเด็กๆ พระหนุ่มๆ

“พระน้อย กวาดตาดก็ต้องใจเย็นๆ ค่อยๆกวาดไปนะ เหมือนการภาวนาต้องใจเย็นๆ ค่อยๆทำไป □ มันเป็นงานที่ประณีต ไม่ใช่รีบๆร้อนๆทำแล้วมันจะได้ผลดี”

ท่านสอนอย่างนี้ ท่านก็เล่าให้ฟังนะว่า รุ่นเดียวกัน พระที่เคยอยู่กับหลวงปู่ฉันด้วยกัน ก็พันทุกข์พันร้อนไปหมดเลย เหลือท่านองค์เดียว ไม่ได้อะไรเลย ท่านบอกอย่างนี้ แต่ท่านสู้นะ ท่านสู้ บอกอีกร้อยชาติท่านก็ไม่ถอย โอ้ เราฟังแล้วรู้สึกนับถือท่านจริงเลย นี่ใจของนักปฏิบัตินะ ไม่ใช่ “ภาวนามาตั้งสามเดือนแล้วยังไม่บรรลุเลย อ้า ชาตินี้ไม่มีบุญ เลิกดีกว่า” นี่พวกโหลยโท่ย ชาติหน้ามันก็ยังเหลวไหลยิ่งกว่านี้อีกเพราะใจเสาะ ต้องเอาอย่างครูบาอาจารย์ที่เล่าให้ฟังนะ ท่านยังมีชีวิตอยู่ แต่อาวโสมากแล้ว บอกอีกร้อยชาติก็จะทำ ถ้าไม่จบนะ จะทำไปเรื่อย ๆ ไม่เลิกหรอก สู้ตาย เวลาเราภาวนาเราก็ต้องสู้อย่างนั้น คนที่เขาทำได้ง่ายเพราะเขาเคยยากมาแล้ว

ในคัมภีร์ก็มีเรื่องพระพาหิยะ พระพาหิยะ ในสมัยพระพุทธเจ้าองค์ก่อน พระพุทธเจ้าก่อนพระโคตมองค์นี้ชื่อพระกัสสปะ ไม่ใช่มหากัสสปะนะ มหากัสสปะเป็นสาวกผู้ใหญ่ของพระพุทธเจ้าองค์นี้ พระพุทธเจ้าพระองค์ก่อนชื่อพระกัสสปะ พระกัสสปะตั้งศาสนาไว้แล้วก็นาน ผ่านไปนาน ท่านก็นิพพานไปนาน ศาสนาก็ค่อยๆเสื่อมสลายลงไป จนกระทั่งคนภาวนาแทบไม่เป็นแล้ว ก็มีพระเพื่อนกัน ๗ องค์ ก็ตัดสินใจเด็ดขาดนะ เราอยู่วัดภาวนาอย่างนี้ เอาดีไม่ได้ พวกกันออกปากกันไป ขึ้นภูเขาไปเลย ภูเขาไหนชั้นนะ แบบหน้าผาชันๆ ไม่มีทางขึ้นทางลง ท่านอุตส่าห์ทำบันไดขึ้นไป พอขึ้นถึงยอดเขานะ ถีบบันไดทิ้งเลย แล้วตัดสินใจแล้ว สละชีวิตเพื่อธรรมะ ถ้าได้ก็รอดไป □ ถ้าได้คงมีอภิญาเหาะลงมาได้ ถ้าไม่ได้ก็คืออดตาย คนเราจะใช้เวลาอดตายซักกี่วัน ไม่นานหรอก ไม่นานนักหนา บนภูเขาคงไม่ค่อยมีน้ำไม่มีอะไร ภูเขาเกลี้ยงๆ ขึ้นไปอยู่บนเขาภาวนาวันที่หนึ่งนะ ก็มีองค์หนึ่งเป็นพระอรหันต์ รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาตมา แล้วก็เรียกเพื่อนมาจ้นด้วยกันอีก ๖ องค์ แต่ละคนไม่ยอม ถ้าไม่มีปัญญาไปหาอาหารด้วยตัวเองก็ไม่จ้น สู้ตาย สุดท้ายก็มีพวกหนึ่งรอดไป พวกหนึ่งได้พระอนาคามี มีบางองค์ไม่ได้อะไรเลย พระพาหิยะก็เป็นองค์หนึ่งที่ไม่ได้อะไรเลย ตายอยู่บนภูเขานั้น

มาในชีวิตนี้ ในสมัยพระโคตมนี้ ท่านเกิดเป็นพ่อค้า ไปค้าขายแล้วเรือสำเภาแตก ผ่าผ่นหลดลุ่มหมดเลย แขนงผู้ดำรงรังไข่ไหม พอลงน้ำต้องถอดทิ้งสิ ไม่งั้นพันแข้งพันขาจมน้ำตาย เสร็จแล้วท่านก็ไปขึ้นบกได้ ขึ้นบกผ่าผ่นไม่มีนะ ไม่มีจะนั่ง ชาวบ้านมาเห็นเข้า โอ้ พระอรหันต์! นี่ แก่ผ่ำก็เป็นพระอรหันต์แล้วนะ ยุคนี้อีก

พอๆกันแหละ เราเห็นใครทำอะไรบ้างๆเราก็ว่าพระอรหันต์ไว้ก่อน นิสัยคนมันอ่อนแออะ มันเชื่อง่าย อะอะอะไรเห็นอะไรแปลกๆก็ว่าพระอรหันต์ไว้ก่อน ถึงวันนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้นนะ ใครทำอะไรประหลาดๆ ขึ้นมาก็ว่าพระอรหันต์แล้ว นี่พระอรหันต์ ท่านก็นึก ไม่ใช่แล้วนะ เรามั่นพ้อคำ พระอรหันต์ที่ไหน ประเดี๋ยว ชาวบ้านมาอีกคนหนึ่ง มาเห็นอีก กราบอีก โอ้ พระอรหันต์! มันหันหลายๆคนเข้า เอ๊ะ หรือว่าใช่? ชะรอยจะใช้ แล้วนะ เพราะสังคมยอมรับ เห็นไหม นี่พระอรหันต์ที่สังคมยอมรับ สังคมตั้งให้ ไม่ได้เป็นนะแต่ว่าสังคมมัน เชื่อกันอย่างนั้น เชื่อกัน พวกเราก็มีบ่อยๆนะ ที่ชาวพุทธทั้งหลายออกหักกันมาหลายรอบแล้ว องค์นี้พระ อรหันต์ๆ ฝ่าไปมีเมีย อยู่ไม่ได้ ตั้งหลายรายมาแล้วนะ อย่าต้องเอ่ยชื่อเลย เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นทีหนึ่ง ก็ ห้วนในหัวกันทีหนึ่ง บางคนก็เสื่อมศรัทธา พวกเสื่อมศรัทธาอยากเสื่อมก็เสื่อมไปเถอะ พวกนี้ไม่ใช่ชาวพุทธ หรืออก ถ้าชาวพุทธแท้ๆก็จะแยกได้ว่าอะไรเป็นเรื่องของบุคคล อะไรเป็นเรื่องของธรรมะ ธรรมะไม่เคยเสื่อม เลย ไม่เคยเสียหายเลย

นี่ท่านพาหิยะยังไม่ใช่พระ ก็นึกว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ อยู่มาเรื่อยๆนะ จนพระพุทธรเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา เพื่อน กันซึ่งเป็นเทวดาเป็นพรหมสุขาวาส ที่ภาวนาด้วยกันแล้วเป็นพระอนาคามี รู้สึกสงสัยว่าพาหิยะมันหลงผิด แล้ว ก็ลงมากบอกว่าตัวเองไม่ใช่พระอรหันต์นะ □ แล้วที่ทำอยู่ก็ไม่ใช่เส้นทางเดินของพระอรหันต์ด้วย ตอนนี พระอรหันต์เกิดขึ้นแล้วในโลก อยู่ที่นี่ที่นี้ให้ไปหานะ ให้รีบไปหา ท่านพาหิยะพอได้ยินว่าพระพุทธรเจ้าเกิดขึ้น แล้วในโลก ทั้งความเป็นพระอรหันต์เลย ไม่เอาแล้ว เรามั่นของปลอม ท่านเดินลุยมาเลย จากทำอะไร ทำ อะไรจำไม่ได้แล้ว ทำเรือ ท่านอยู่ริมท่าน้ำ เดินมา ๗ วัน ๗ คืน เดินลุยมาเลย จะมาหาพระพุทธรเจ้า เข้าไปที่ วัด ไปถามพระว่า พระพุทธรเจ้าอยู่ไหม จะมาฟังธรรม ไปถึงตอนเข้ามิดนะ นี้อดทนขนาดไหน รีบอยากได้ ธรรมะ □ เพราะนิสัยอย่างนี้เคยเป็นมาแล้วตั้งแต่ชาติก่อน อยากได้ธรรมะนะ ขึ้นภูเขากลับบ้านไต่ทั้งยอมตาย นี่เดินลุยมาจนได้

พระบอกว่า พระพุทธรเจ้าไปบิณฑบาต ให้รอก่อน ท่านบอกรอกไม่ได้ ใครจะรู้ว่าความตายจะมาถึงเมื่อไร ถ้า นักรอกนี้ประมาทนะ ผมอาจจะตายก่อนหรือพระพุทธรเจ้าไปบิณฑบาตท่านอาจจะปรินิพพานก็ได้ ใครจะรู้ละ ไม่ได้ ต้องตามไป ตามไปถึงในตลาด ไปถึงก็ไปกราบพระพุทธรเจ้านะ บอกขอเรียนธรรมะ พระพุทธรเจ้าบอก ตอนนี้เป็นเวลาบิณฑบาต ขอบิณฑบาตก่อน ท่านก็บอกรอกไม่ได้หรอก ผมจะขอเรียนธรรมะ นี่พูดขอครั้งที่สอง นะ พระพุทธรเจ้าบอกไม่ได้หรอก ตอนนี้จะต้องไปบิณฑบาต ต้องรู้หน้าที่นะ ตอนนี้เป็นเวลาบิณฑบาต ท่าน ก็บอกว่าชีวิตเป็นของไม่แน่นอน ผมอาจจะตายเมื่อไรก็ได้ พระองค์อาจจะปรินิพพานเมื่อไรก็ได้ ถ้าผมไม่ได้ ฟังธรรมตอนนี้ประมาทนะ พระพุทธรเจ้าเลยต้องแสดงธรรมให้ฟัง

ความจริงพระพุทธรเจ้าไม่ได้ประมาทอะไรหรอก พาหิยะกำลังเหนื่อยมาก แล้วใจนี้ะ เราร้อนกระสับกระส่าย อยากฟังธรรม ท่านเลยถ่วงเวลา ถ่วงเวลาคุยโน่นคุนนี่ชักพักหนึ่ง ให้ใจคลายออกแล้วท่านก็แสดงธรรมให้ฟัง

ดูรพาหิยะ ในกาลใดแล เมื่อเห็นจักเป็นสักว่าเห็น เมื่อฟังจักเป็นสักว่าฟัง เมื่อทราบจักเป็นสักว่าทราบ ในกาลนั้นแล ท่านย่อมไม่มี ในกาลที่ท่านไม่มีในปัจจุบัน ไม่มีในอดีต ไม่มีในอนาคต นั้นแล เป็นที่สุดแห่งทุกข์

พระพาหิยะฟังนะ เป็นพระอรหันต์ตอนนั้นเลย ได้หรือยัง? ฟังเหมือนเปี้ยบเลยนะ เมื่อเห็นจักเป็นสักว่าเห็น เมื่อฟังจักเป็นสักว่าฟัง เมื่อคิดจักเป็นสักว่าคิด เมื่อทราบจักเป็นสักว่าทราบ ถ้าสักว่าสักว่า ตัวเราจะไม่มี ถ้าตัวเราไม่มีนะ แล้วใครจะทุกข์? ก็ไม่มีใช้ไหม ความทุกข์มีอยู่แต่ไม่มีคนทุกข์หรอก ตัวเราไม่มี ท่านพาหิยะฟังแล้วก็ไปเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง เป็นเอตทัคคะด้วย ทั้งๆที่ยังไม่ได้บวชนะ ยังไม่ทันจะได้บวชเลย ก็ขอบวช พระพุทธเจ้าบอกว่าจะบวชได้ต่อเมื่อมีบาตรและจีวรแล้ว ตอนนี้อยู่ไรชักอย่างเลย ผ่านๆยังไม่มีเลย ไม่มีบาตร ไม่มีจีวร ต้องไปหาก่อนนะ แล้วท่านก็แยกทางกัน พระพาหิยะเที่ยวไปหาแล้วก็ไปโดนวัววิดตาย พระพุทธเจ้าก็ให้พระไปเอาศพมาเผา เอากระดูกใส่เจดีย์ไว้ สร้างเจดีย์ใส่กระดูกไว้ พวกพระก็ถามกันว่า อ้าว พาหิยะเป็นฆราวาส ทำไมพระพุทธเจ้าเอามาใส่อย่างนี้ ท่านบอกพาหิยะได้ธรรมะแล้ว เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง พระก็ถามว่าฆราวาสเป็นพระอรหันต์นี่ สมควรจะเรียกว่าเป็นฆราวาส เป็นคฤหัสถ์ หรือควรจะเรียกว่าเป็นภิกษุ เป็นสมณะ เป็นพราหมณ์? ท่านบอกเรียกว่าเป็นภิกษุ เป็นสมณะได้

เห็นไหม ท่านเน้นที่คุณธรรมในใจ ไม่ใช่ที่เปลือกนะ ถ้าหลวงพ่อดแต่งตัวอย่างนี้เรียกว่าเป็นพระโดยสมมติ ถ้าสมมติหลวงพ่อก็คือพระแท้ๆด้วยใจ หลวงพ่อถอดจีวรออก หลวงพ่อก็คือพระใหม่ ก็เป็นถูกไหม เพราะพระพุทธเจ้าท่านวางหลักเกณฑ์ไว้ เพราะฉะนั้น พาหิยะยังไม่ได้ครองจีวรเลย ยังหาจีวรไม่ได้เลยก็เป็นพระทำไมท่านง่าย? เพราะท่านยากมาแล้ว เพราะฉะนั้น พวกเราอย่าท้อใจนะ ขึ้นเขาไปภาวนาก็ไม่ใช่จะได้นะ ไม่ใช่ขึ้นเขาไปภาวนา มันไปด้วยอะไร ด้วยโลภะไปด้วยความอยาก รู้สึกไหม ใจมีแต่ความอยาก อยากบรรลुโวๆ ไม่บรรลุหรอกจะบอกให้ เมื่อไรหมดอยาก เมื่อนั้นบรรลु เข้าใจไหม เพราะความอยากนั้นแหละ ปิดกั้นไว้จากธรรมะ เมื่อไรมีความอยากเกิดขึ้น จิตจะเกิดการดิ้นรน จิตดิ้นรนจิตปรุงแต่งก็คือจิตสร้างภพ แต่เมื่อไรเรารู้ทันจิตนะ รู้ทันกิเลส รู้ทันจิตที่เกิดขึ้น จิตก็ไม่ดิ้นรน จิตก็ไม่ปรุงแต่ง จิตสักว่ารู้สักว่าเห็น ที่พระพุทธเจ้าสอนพาหิยะ ดูรพาหิยะ ในกาลใดแล เมื่อเห็นจักเป็นสักว่าเห็น เมื่อฟังจักเป็นสักว่าฟัง ถ้าสักว่าได้ สักว่า หมายถึงว่า เห็นสภาวะรูปธรรมนามธรรมทั้งหลาย ปรากฏขึ้นมาต่อหน้าต่อตาก็สักว่ารู้สักว่าเห็น รู้แล้วไม่ปรุงต่อ พวกเราทำได้ไหม รู้แล้วไม่ปรุงต่อ ทำไม่ได้ จำไว้นะ ยังทำไม่ได้ รู้แล้วแอบปรุงต่อ พวกที่บอกว่าผมสักว่ารู้ สักว่าเห็น นั้นพูดแต่ปาก ใจยังไม่เป็นหรอก น้อยคนหรอกนะ ที่สักว่ารู้สักว่าเห็นได้ ถ้าสักว่ารู้สักว่าเห็นได้ อีกก้าวเดียวเท่านั้นจะเกิดมรรคเกิดผลแล้ว ตอนนี้นั้นส่วนมากยังไม่ถึงนะ มันแค่สักว่ารู้สักว่าเห็นเป็นคร่าวๆ มันไม่ใช่สักว่ารู้สักว่าเห็นจริง สักว่ารู้สักว่าเห็นจริงเกิดจากปัญญา มีปัญญาแกว่ารอบจริงๆเลย

ที่แรกเรามีสตินะ มีใจที่ตั้งมั่น เป็นสัมมาสมาธิ รู้กายอย่างที่เขาคือ เป็น รู้ใจอย่างที่เขาคือ เป็น รู้ที่แรกนี้ไม่สักว่า แต่รู้แล้วจะยินดีบ้างยินร้ายบ้าง รู้สึกไหม อย่างเราเห็นกิเลส เราก็นินร้ายใช้ไหม เห็นกุศลเรายินดี เห็นความสุข

เราก็นึกใช้ไหม เห็นความทุกข์เราก็นึกร้าย ยกเว้นพวกชั่วนะ พวกชั่วพอเห็นความดีแล้วรู้สึกนึกร้าย อย่างนี้ก็มิ แต่เห็นกิเลสแล้วรู้สึกนึกดี เคยเจอไหม บางคนภูมิโงะ มาคุยอวดหลวงพ่อนะ เคยมีนะ เวลาฉันโกรธนะ ฉันเห็นช้างเท่าหมู ภูมิโงะ โถ เอากิเลสมาอวดเรานะ นี่ พวกชอบในกิเลสก็มี หรือพวกผู้หญิงเป็นเยอะนะ เวลาคิดอะไรเศร้าๆ แล้วก็ชอบ แล้วก็ไปเกาะอยู่อย่างนั้น อื้อ เศร้า แหม เหมือนหยดเลือดหยดอยู่ในหัวใจเลย น้ำตาวิ่งอยู่ในหัวใจ แสบๆคันๆ มีความสุข นี่ จิตเป็นอกุศลแล้วมีความสุข พวกไม่เอาไหนเลย ตายแล้วจะตกนรก เพราะฉะนั้น อย่าไปเล่นนะ อย่าทำสมาธิวิญญานนางเอก โห้ย ชีวิตฉันพอกๆกับพจมาน นางเอกรุ่นนี้มันชื่ออะไรไม่รู้ละ รู้แต่นางเอกรุ่นพจมานโน้น พจมาน สว่างวงศ์ หลังๆไม่รู้ชื่ออะไรบ้างแล้ว นางเอกรุ่นหลังๆได้ข่าวว่าด่าเก่ง ตบเก่งแล้วใช้ไหม เออ ไม่ใช่ถูกเขาด่า ถูกเขาดบ มานั่งร้องไห้ให้พระเอกโมโห ไม่ค่อยมีแล้ว เดียวนี้มันลุ่มไปตบกับเขาแล้วนะคนรุ่นนี้

เพราะฉะนั้น เราอย่าไปปล่อยให้อกุศลครอบงำใจ อกุศลใดๆ เกิดขึ้นที่ใจอย่าไปนอนแช่อยู่กับมัน ไปนอนแช่อยู่กับมัน โธ่ ไม่ได้ซักที โธ่ ไม่ได้ๆ เมื่อไรจะได้ หหมดกำลังใจ โธ่เอ๊ย ต้องสู้เอาสินะ เพราะฉะนั้น เราอย่านอนแช่กิเลส กิเลสอะไรเกิดขึ้นในใจ รู้ทันๆไป เวลาตามองเห็นรูป เห็นผู้หญิงสวย หนุ่มๆเห็นผู้หญิงสวย หรือสาวๆที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน เห็นสาวสวย ใจมันชอบขึ้นมา พอใจมันชอบขึ้นมา มีสติรู้ทัน ใจเราไม่ได้สักว่ารู้สึกว่าเป็นนะ ไปเห็นสาวเข้ามันพอใจ สาวๆไปเห็นหนุ่มๆเข้ามันพอใจ เดินไปเห็นดอกไม้สวยๆมันพอใจ เดินไปเดินมาชมดอกไม้เพลินๆไปเหยียบกองขี้หมาเข้า สดชื่นใหม่ อือ สักว่ารู้สึกว่าเป็น ไม่สักว่าห rokok อือๆ ไว้ก่อนเลย ใช้ไหม นี่ใจมันไม่พอใจ เพราะฉะนั้น เวลาที่ตาหูจมูกลิ้นกายใจกระทบอารมณ์นะ เกิดความพอใจขึ้นก็รู้ทัน เกิดความไม่พอใจขึ้นก็รู้ทัน นี่เรียกว่าเราดูจิตของเราอยู่นะ ตาหูจมูกลิ้นกายใจกระทบอารมณ์แล้วเดี๋ยวมันก็เกิดความสุข เดี่ยวมันก็เกิดความสุขๆ เดี่ยวมันเฉยๆ พอมีความสุขก็พอใจ มีความทุกข์ก็ไม่พอใจ มีความเฉยๆกึ่งๆ ไม่รู้ว่าจะพอใจหรือไม่พอใจ เราคอยดูใจของเราไป ใจของเรามันกระเพื่อมขึ้นกระเพื่อมลงด้วยความยินดีบ้าง ด้วยความยินร้ายบ้าง ใจของเราไม่ได้เป็นกลาง ไม่ได้สักว่ารู้สึกว่าเป็นอย่างแท้จริง การสักว่ารู้สึกว่าเป็นก็ต้องเกิดด้วยปัญญา ไม่ใช่เกิดจากการเพ่ง บางคนใช้เพ่งจิตนะ สมมติหลวงพ่อบังให้ดูนะ นี่เพ่งไว้อย่างนั้นนะ ให้ใครมาด่าก็ได้ ด่าสามวันก็ไม่โกรธ ถ้าออกมาอย่างนี้เดี๋ยวจะโกรธแล้ว เพราะใจมันจะกระเพื่อมขึ้นกระเพื่อมลง

เพราะฉะนั้น เรากวนานะ ไม่ใช่ว่าเราเป็นกลางเพราะการเพ่ง ส่วนใหญ่จะเป็นกลางเพราะการเพ่งนะ เพราะที่ทำอยู่ส่วนมากเป็นสมถะ ไม่ได้ขึ้นเป็นวิปัสสนาแท้ๆ วิปัสสนาแท้ๆจะเกิดขึ้นเมื่อเห็นความเป็นไตรลักษณ์ของกายของใจ ไม่ใช่แค่เห็นกายเห็นใจนะ เห็นท้องพองยุบไม่ใช่วิปัสสนานะ เห็นยกเท้าทำเท้าไม่ใช่วิปัสสนา เห็นหายใจเข้าหายใจออกไม่ใช่วิปัสสนา ต้องมีปัญญาเห็นไตรลักษณ์ถึงจะเป็นวิปัสสนา เห็นว่าตัวที่พองที่ยุบอยู่นี้ไม่ใช่เราหรอก ธาตุมันเคลื่อนไหว รูปมันเคลื่อนไหวไม่ใช่เรา อย่างนี้ถึงจะเป็นวิปัสสนา เห็นตัวที่เดินอยู่นี้ไม่ใช่ตัวเรา เห็นก้อนธาตุมันเดินอยู่ อย่างนี้ถึงเป็นวิปัสสนา เห็นจิตมันเกิดดับเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ บังคับไม่ได้ มันเคลื่อนไหวไปเรื่อยๆ เป็นอนิจจัง บังคับไม่ได้เป็นอนัตตา พอเห็นอย่างนี้เรียกว่าเห็นไตรลักษณ์ถึงจะเป็นวิปัสสนา ไปนั่งเพ่งจิตให้จิตนิ่งๆไม่ใช่วิปัสสนา เป็นสมถะ ไปดูท้อง

เมื่อวานก็มี แม่ครูบาเบงค์มาเล่าให้หลวงพ่อฟัง ภาวนามาตั้งนานหนักหนาแล้วไม่เห็น มาเรียน เอาลูกชายมา
บวชอยู่ที่นี่ มาฟังไปฟังมา เห็นแล้ว ร่างกายนี้ไม่ใช่ตัวเรา เป็นแค่วัตถุ เป็นก้อนธาตุ รู้สึกนะ ไม่ใช่คิดนะ รู้สึก
คนรู้สึกได้อย่างนี้มีเป็นร้อยๆ เยอะแยะเลย เห็นรูปตัวจริงแล้วว่าไม่มีตัวเรา อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าทำวิปัสสนา
ได้ เห็นกายไม่ใช่เรา เห็นใจไม่ใช่เรา พอเห็นเต็มที่แล้ว วันหนึ่งจิตรวมเข้ามาตัดสินความรู้เลยยอมรับความ
จริงแล้ว ตัวเราไม่มี กายนี้ไม่ใช่เรา ใจนี้ไม่ใช่เรา ไม่มีเราในกายในใจนี้ ไม่มีตัวเราในกายในใจ ไม่มีตัวเรา
นอกเหนือจากกายจากใจ ปึงขึ้นมาอย่างนี้เป็นพระโสดาบัน ไม่ใช่หนึ่งๆแล้วก็อุปหมจดสติตื่นขึ้นมาแล้วบอกว่า
เป็นพระโสดาบันนะ โสดาบันรุ่นหลังจะเป็นแบบนี้เยอะเลย เคลิ้มๆงอกแงๆ แล้วก็บรรลุลแล้ว บรรลุโมหะ
ไม่ใช่บรรลุมรรคผลนิพพานอะไรหรอก

เปิดกรุดังตฤณ

ถาม: เป็นชาวพุทธอย่างไร จึงได้ชื่อว่ามีปัญญาน่า ?

การมีปัญญาน่าก็คือมีเหตุมีผลนั่นเอง คือรู้ว่าอะไรเป็นเหตุที่เป็นประโยชน์ รู้ว่าอะไรเป็นเหตุที่ทำให้เกิดโทษ อย่างเนี้ยที่เรียกว่ามีปัญญาน่า แต่ถ้าคนไม่มีเหตุผลนะ ก็คือ ใครบอกว่าอะไรเป็นยังไงจะไม่สืบสาวจะไม่สนใจว่าเหตุผลที่มาที่ไปมันเป็นยังไง ก็เชื่อตามอย่างนั้นนะที่เรียกว่างมงายและไม่มีปัญญาน่า

ถาม: ถ้าเราเป็นชาวพุทธที่แท้ เราควรตั้งเป้าการปฏิบัติเพื่อเป็นพระโสดาบัน หรืออย่างไรคะ?

ตอนแรกต้องทำความเข้าใจก่อนว่า ปฏิบัติธรรมไปแล้ว บั้นปลายก็คือได้เป็นพระอรหันต์ แต่ก่อนเป็นพระอรหันต์ มีลำดับขั้นมา เริ่มต้นด้วยโสดาบัน ตามมาด้วยสกิทาคามี ตามมาด้วยอนาคามี อันนี้เป็นส่วนของการทำความเข้าใจ

แต่ในส่วนของการปฏิบัติจริงที่ควรตั้งเป้า ไม่ควรตั้งเป้าที่การได้เป็นอริยะขั้นนั้นขั้นนี้ แต่ตั้งเป้าเพราะว่าใจเราจะมีดวงสงบสบายลง ลดความอยากลง ลดกิเลสลง อันนี้ต่างหากที่ควรตั้งเป้า และการตั้งเป้า มันจะเป็นได้จริง ทำได้จริงตั้งแต่วันนี้เลย ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มต้น

ถาม : เข้าใจว่าตอนนี้ คนส่วนใหญ่ ถ้าตายไปจะไปไม่ค่อยดี เนื่องจากสังคมยุคปัจจุบันมีแนวโน้มบีบให้จิตมีอกุศลมาก ไม่ทราบมีส่วนถูกต้องอย่างไรคะ?

ก็จริง แต่มันไม่ใช่จริงเฉพาะสมัยนี้ สมัยไหน ๆ ก็เหมือนกันหมดนะ โลกมนุษย์เนี่ยมันไม่ค่อยมีอะไรดี ๆ กระตุ้นให้มีความรู้สึกที่เป็นกุศล แต่ว่ามันจะบีบคั้น หรือกระทบกระเทือนให้เกิดความรู้สึกโลภ โกรธ หลง เพราะฉะนั้นถ้าเราจะแก้ เราต้องแก้ที่ความเข้าใจ ตั้งต้นกันด้วยการฟังหลักการที่ถูกต้อง ว่าทำไมมันถึงเกิดมาเป็นแบบนี้ ตายไปแล้วจะไปไหนได้บ้าง แล้วก็โ้ไ้ที่ยังอยู่เนี่ยทำยังไงถึงจะเกิดผลดีที่สุดเท่าที่มันจะคุ้มกับการมีชีวิตนี้

ถาม: ในวงการพระพุทธศาสนา การภาวนาหรือเรียกอีกอย่างว่าการดูจิตนั้นสำคัญไฉนคะ?
ทำไมจึงเน้นให้ดูจิต?

การดูจิตเป็นคำเฉพาะของครูบาอาจารย์ชั้นหลังนะ แต่จริง ๆ แล้วเนี่ย พูดถึงพฤติกรรมของสติปัฏฐานสี่เนี่ย มันก็คือการดูเข้ามาในกายของตัว ดูเข้ามาในความรู้สึกสุขทุกข์ของตัว ดูเข้ามาที่ภาวะของจิตของตัว และก็ดูสภาพธรรมทั้งหลายทั้งปวงทั้งภายในนอกภายใน... ว่ามันไม่เที่ยง ไม่ทน นะ แล้วก็ไม่ใช่ตัวตน

แต่ทีนี้ถ้าหากเอามาพูดกันยืดเยื้อ ยืดยาวเนี่ยบางทีมันไม่เข้าใจ ง่าย ๆ ก็ ครูบาอาจารย์ท่านก็ยื่นย่องลงมาเหลือสั้น ๆ แค่ว่า การดูจิต เพราะว่าถ้าดูจิตได้อย่างเดียวเนี่ย มันครอบคลุมทุกอย่างอยู่แล้ว แม้แต่การดูสภาพทางกายสภาพทางสุขทุกข์อะไรต่าง ๆ ทั้งหลายเนี่ย ประชุมแล้วมันก็ลงมาอยู่ที่จิตนั่นแหละ ถ้าจิตมีสติ ถ้าจิตมีความเป็นกุศลไม่มีความเป็นอกุศล ตรงนั้นเนี่ยมันก็เป็นอะไรที่ครบถ้วนบริบูรณ์อยู่แล้ว ใน การปฏิบัติธรรมแบบสติปัฏฐานสี่

ถาม: คุณตั้งตฤณช่วยกรุณาแนะวิธีดำเนินจิตหรือระครองจิตในสังคมยุคปัจจุบัน สำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ริเริ่มภาวนา?

ก็ใช้หลักของ ท่าน ศีล และกัมมทานนั่นแหละ ยกตัวอย่างเช่น เราตั้งสติดูก่อนว่า ตอนเนี่ย เรามีความตระหนี่มั๊ย? ถ้าจิตมีความตระหนี่เราก็ตูว่า เออ... ถ้าให้ไปแล้วเนี่ยมันเป็นสุขหรือว่าเป็นทุกข์? มันเป็นความโล่งหรือเป็นความทุกข์หนัก? ถ้าเห็นว่า การให้มันมีความปลอดภัย มันมีสภาพที่ดี เราก็ให้ตัดสินใจว่า การให้มันจะเป็นคุณ เป็นคุณทั้งกับคนที่รับ คือเค้าได้ของไปใช้ และก็ในแง่ของเราคือ ใจเราเบาลง หรือแม้แต่ว่าเรามีเรื่องกับใคร ถ้าเราให้อภัยเป็นทาน ตัวผู้ได้รับการอภัยเค้าก็เกิดความรู้สึกโล่งอกสบายใจว่า พ้นจากเวรกัน และส่วนของเรา เราก็รู้สึกว้าว เออ... มันมีความสว่างขึ้น มีความรู้สึกเป็นเมตตามากขึ้น มีความรู้สึกนุ่มนวลมากขึ้น ถ้าเห็นแบบเนี่ยได้เราก็ตัดสินใจได้ว่า จิตที่เป็นทานเนี่ย เป็นของดี

ต่อมา ดูในกรอบของศีล คือถ้าหากว่า เราจะทำอะไรตามกิเลสแล้ว อย่างยุ่งกตัญญู ตบยุงทันที ดูซิว่ามีความเห็นมกเรียมอยู่มั๊ย? ริว่า ถ้าอยากได้ของใคร อยากจะได้เงินในส่วนที่เราเห็นว่าอยู่ในความดูแลของเราเนี่ย แล้วเราทำทันที เราารู้สึกยังงี้? เลวร้าย หรือว่ามันดีงาม? เนี่ยศีลข้ออื่น ๆ ต่อไปเนี่ยดูเป็นข้อ ๆ ไปนะ ว่าแต่ละข้อเนี่ย ทำแล้วจิตเป็นยังงี้ ถ้าทำแล้วจิตเป็นอย่างไร ถ้าหากว่าทำแล้วจิตมันดีเราก็อำไป ถ้าทำแล้วจิตมันแยหรือว่าเสียหายก็อย่าไปทำ

ต่อมาเนี่ย ดูได้อีกในขั้นลึกซึ่งที่มันเป็นเรื่องของสติปัญญาจริง ๆ นั่นก็คือว่า ดูเข้าไปตรง ๆ ว่าขณะจิตหนึ่ง ๆ เนี่ย เกิดความอยากหรือเกิดความสงบจากความอยาก ถ้าหากอยากมาก ๆ อาจจะรู้สึกเหมือนจิตมันฟุ้ง ๆ ออกไป มันทะยานออกไป มันยืดออกไปจับกับวัตถุที่ล่อตาล่อใจ แต่ถ้าหากว่ามันมีสติ มีสัมปชัญญะ มีปัญญา มีความสว่าง มีความสะอาดอยู่เนี่ย มันจะรู้สึกนิ่ง ๆ เฉย ๆ วางเฉย เป็นการวางเฉยในแบบที่เปี่ยมสุข มันสุขที่ไม่ต้องอยาก ไม่ต้องดิ้นรน มันมีความสงบ ไม่กระวนกระวาย

เนี่ยถ้าหากเราเห็นตามหลักของท่าน ศีล ภavana คำเรียกว่าเป็นการดูจิตได้แล้ว คือพุท้ง่าย ๆ ว่าดูจิตไปในขณะที่ทำทาน รักษาศีล แล้วก็ภavanaที่คิดว่าเป็นการภavana

ไดอารี่หมอดู

ไดอารี่หมอดูประจำฉบับที่ ๘๒ หมอผีร์ พุทธจิตกายน ๒๕๕๒

สวัสดีทุกคนที่อ่านไดอารี่หมอดูสบายดีกันไหมคะ ช่วงนี้อากาศเย็นขึ้นมาเลยคะอย่าลืมดูแลสุขภาพกันหน่อยนะคะ

สำหรับอาทิตย์มีเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างฮวงจุ้ยกับกรรมวิบาก มาเล่าสู่กันฟัง ตอนแรก ๆ พี่ร์ก็ไม่ได้สนใจเรื่องราวของฮวงจุ้ยเท่าไรคะ แต่มีน้องคนหนึ่งที่อยู่ด้วยกันมีความสามารถในการดูฮวงจุ้ยมาก และสอนหลักในการดูให้พี่ร์ไว้ค่อนข้างเยอะเลย หลักการที่เขาพูดไว้ที่ผ่านมามีได้แค่จำ ๆ ใส่สมองไว้เท่านั้นเอง เพราะจิตใจยังไม่เชื่อมากเท่าไรในตอนนั้น ด้วยความโชคดีที่จำหลักการค่อนข้างแม่นบวกกับนิสัยชอบสังเกตชอบทดลองทดสอบ เลยทำให้ได้เห็นฮวงจุ้ยมีส่วนสัมพันธ์กับชีวิตค่อนข้างมาก สังเกตชีวิตคนอื่นมาเรื่อย ๆ ทำให้เริ่มเชื่อศาสตร์นี้จากประสบการณ์ตรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ค่ะ และน้องที่สอนดูฮวงจุ้ย เขาก็ปฏิบัติธรรมเหมือนกันดังนั้นศาสตร์ที่เขาเรียนมามีค่อนข้างจะเป็นศาสตร์ที่สัมพันธ์กับธรรมชาติของมนุษย์มาก ๆ ทำให้ค่อนข้างแม่นยำ เพราะศาสตร์ที่สัมพันธ์กับธรรมชาติย่อมสัมพันธ์กับหลักของกฎแห่งกรรม ไม่ได้เกิดมาโดยความบังเอิญ

โดยส่วนใหญ่หลักของโหราศาสตร์นั้นมักถูกคิดค้นมาจากผู้ที่มีญาณหยั่งรู้ดีดี และอนาคตไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมัลลอย ๆ และศาสตร์เกี่ยวกับฮวงจุ้ย มีความสัมพันธ์กับบุญกรรมของมนุษย์อยู่ค่อนข้างมาก

ชีวิตของมนุษย์แต่ละคนเกิดมาไม่มีความบังเอิญแม้ก้าวเดียว บุญและกรรมที่ทำมา ในอดีตจะเป็นเครื่องกำหนดอนาคตของมนุษย์ขึ้นมาใหม่ ตั้งแต่การเลือกพ่อแม่เกิด เลือกวันเดือนปีที่จะคลอดออกมา เลือกสภาพแวดล้อมที่ต้องเจอ เลือกสถานที่อยู่ อำเภอจังหวัดที่มีความสัมพันธ์กับกรรมของบุคคลนั้น

ดังนั้นบุญกรรมที่ทำมาเป็นตัวกำหนดสถานที่เกิดว่า บุญแบบไหนเหมาะกับการต้องอาศัยในสถานที่ใด ๆ แบบไหน กรรมที่ทำมากำหนดให้ต้องเจอสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายแบบไหน

ตัวอย่างเช่น บุญเก่าดีในเรื่องของการเกิดมาต้องรวย ผลของบุญย่อมส่งให้ไปเกิดในฮวงจุ้ยบ้านที่ส่งเสริมให้ทำมาหากินรุ่งเรือง พ่อแม่ทำธุรกิจส่วนตัวเจออาคารพาณิชย์ที่ถูกหลักฮวงจุ้ยมาก ๆ ส่งเสริมทำการค้ารุ่งเรืองอีก พ่อแม่ขยันทำบุญทำทาน บุญทานส่งเสริมให้ไปเจอเงินแสนที่ดูฮวงจุ้ยเก่งสนับสนุนให้ซื้อที่ดินเพิ่มหลาย ๆ ผืน พอเวลาผ่านไปอีกสิบปี จากที่ดินแต่ละที่ที่เคยซื้อมาห้าพันหนึ่งหนึ่งกลายเป็นล้านสิบล้านเจ็ดเลย กลายเป็นเศรษฐีไปในเวลาไม่นาน และลูกที่เกิดมาต้องรับมรดกต่อจากพ่อแม่ มีอานิสงส์ของบุญเก่าทำให้ต้องเกิดมาเจอครอบครัวที่รวยทำให้สบายตั้งแต่เกิด หรือที่เขาชอบเรียกว่าคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด

ด้วยผลของบุญทำให้เด็กคนนี้สบายมาก ๆ หลงบุญเก่า ไม่ค่อยขยันทำมาหากิน ไม่เชื่อเรื่องบุญกรรมเท่าไรหรอก โตขึ้นดำรงชีวิตที่เซเพลติดเพื่อนติดผู้หญิงไม่ทำงานเที่ยวเริ่มพาลเงินพ่อแม่ไปเรื่อย ๆ พ่อแม่ก็ลุ่มใจเรียนหนังสือเมืองไทยก็ไม่จบหวังว่าจะส่งไปเรียนต่างประเทศเพื่อจะได้เจอกับความลำบากบ้าง ที่ไหนได้โกหกหลอกขอเงินพ่อแม่ไปวัน ๆ เรียนผ่านไปห้าหกปีไม่มีวีแววจะเรียนกับผลบุญเงินไปเรื่อย ๆ พ่อแม่ก็ลุ่มใจเรียกตัวกลับมาเมืองไทยทำใจว่าไม่เป็นไรเรียนไม่จบก็กลับมาทำงานแล้วกัน พอกลับมาทำงานก็ทำบ้างไม่ทำบ้าง

พื้นฐานจิตใจเอาแต่ใจมีความเชื่อมั่นตัวเองสูงเกินไปรักสบาย อายุมากขึ้นเรื่อย ๆ ใช้แต่เงินเป็นอย่างเดียว พ่อแม่เครียดอายุสั้นลงทันใด สุดท้ายพ่อเสียชีวิตทำให้ต้องมาทำกิจการแทนพ่อ เมื่อมีอำนาจเต็มที่เริ่มใช้เงินได้เต็มที่ขายที่ดินเอาเงินไปธุรกิจกับเพื่อนเอาเงินให้เพื่อนยืม จนทำให้โดนโกง เงินหมดและหาเงินเองก็ไม่เก่งกิจการที่บ้านเริ่มไม่ค่อยดี เหลือทรัพย์สินของญาติพี่น้องอย่างเดียว ความหิวโหยเรื่องเงินครอบงำเริ่มก่อกรรมโงมงสมบัติของพี่น้องตัวเอง สุดท้ายเอาไปลงทุนกับเพื่อนก็เจ๊งหมด วิชาเริ่มให้ผล คิดปรับปรุงธุรกิจต่อเติมซ่อมแซมบ้านใหม่ตามใจตัวเอง จากบ้านที่ส่งเสริมให้ร่ำรวย ด้วยอำนาจของกรรมให้ผลทำให้จิตใจมืดบอด แก่ไขหวงจุ้ยที่เกี่ยวกับการเงินให้แย่ง หลังจากนั้นอยู่มาเรื่อย ๆ เริ่มโดนโกงหนักขึ้น เงินหมด เกิดสภาพใกล้จนตรอกขึ้นมาเลยต้องพึ่งหมอดูไปดูดวงเสริมชะตา

หมอดูบอกที่ทรัพย์สินวอดวาย เกิดจากเจ้าที่ในที่ทำงานแรงมาก ให้ต่อเติมเพิ่มตั้งศาลต่าง ๆ เนื่องจากไม่มีทางออก จำเป็นต้องเชื่อหมอดูเพราะว่าไม่รู้จะทำยังไง ไหน ๆ ก็หักมาตรงหมดในเรื่องธุรกิจไม่ดี เลยกลับไปแก้ไขหวงจุ้ยที่ทำงานตามที่แนะนำ ด้วยผลของกรรมทำให้ไปเจอหมอดูที่มีความเชื่อผิด ๆ แก้ไขให้ผิดเพิ่มขึ้นไปอีก สุดท้ายกิจการไปไม่รอดเริ่มกู้เงินแบงก์ขึ้นมาใหม่เป็นหนี้เพิ่มอีก

แต่ด้วยชีวิตที่ผ่านมาเซเพลเจอเพื่อนไม่ดีกินเหล้าเที่ยว สมองไม่ได้พัฒนาขึ้นไม่มีปัญญาในการทำธุรกิจ กู้เงินมาคิดว่าเอาไปลงทุนในตลาดหุ้นคิดว่าจะได้เงินมาง่าย ๆ สุดท้ายเงินที่เหลือพึ่งไปต่อหน้าต่อตา กลายเป็นล้มละลายในที่สุด เกิดความทุกข์ในชีวิตที่ผิดพลาดทรมานปางตาย ไม่มีที่พึ่ง ชีวิตเกิดความทุกข์แสนสาหัส ด้วยบุญเก่าที่มีอยู่ในเรื่องของบุญทำให้เจอญาติพี่น้องที่ถือโศกกรรมให้ในสิ่งที่ผิดพลาดไป แต่จิตใจก็ยังมีทุกข์ ไม่รู้จะทำยังไงเลยหันเข้าหาธรรมะเป็นที่พึ่งในตอนนั้น สุดท้ายญาติพี่น้อง พาให้รู้จักศาสนาพุทธ เกิดจิตใจสำนึกผิดกับการกระทำที่ทำไป ยังเหลือแม่ให้ขอโศกกรรมจึงขอโศกกรรมจากแม่ และเริ่มต้นขยันทำมาหากินใหม่ด้วยใจที่ไม่โลภ บวกกับความสำนึกผิด ทำให้เริ่มเกิดปัญญาเห็นอาชีพที่เหมาะสมกับตัวเอง นับหนึ่งขึ้นมาใหม่เริ่มเป็นคนมีศีล สนใจการทำทานคิดสละออกไม่เอาเข้าตัว เกื้อกูลญาติพี่น้องของตัวเอง หลังจากนั้นเริ่มมีบุญหนุนส่งให้ได้สถานที่ทำมาหากินที่ดีส่งเสริมให้มีฐานะขึ้นมาใหม่

สำหรับคนที่วิบากเรื่องร่างกาย สำหรับบางคนที่มีกรรมที่จะต้องมโรคร้ายวิบากจะส่งให้ต้องไปเกิดในบ้านที่เอื้อต่อสถานที่ได้รับสารเคมีได้ง่ายเพื่อให้เกิดโรคเรื้อรังถาวรยังไปอยู่ในบ้านที่มีจุดเสียเรื่องสุขภาพพอดี

สำหรับคนที่วิพากษ์เรื่องความรักจะถูกผลักดันให้ไปเกิดในบ้านที่มีจุดเสียเรื่องความรักเป็นธรรมดา เมื่อวิพากษ์เบาลงเรื่องความรัก มีเหตุให้ต่อเติมบ้านหรืออาจจะขยับจุดเสียให้ดีขึ้นก็เป็นไปได้หมด

ส่วนใหญ่คนจะมีความเชื่อว่าได้ฮวงจุ้ยที่ดีมีชัยไปกว่าครึ่งใช่ไหมคะ ความเป็นจริงเราจะรู้ได้อย่างไรว่าซินแสคนนั้นเก่งจริงเพราะศาสตร์ฮวงจุ้ยมีหลากหลายเหมือนการดูดวงที่แตกต่างกันไป ดังนั้นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังที่มองไม่เห็นนั่นคือกรรมวิบากนี่แหละค่ะ

ธรรมชาติของบุญเวลาผลิผล ย่อมทำให้จิตใจเราเกิดความชอบสิ่งที่มันใช่พอดี เช่นสิ่งที่เหมาะสม อาชีพที่เหมาะสม สถานที่ที่เกื้อกูลให้ร่ำรวย และธรรมชาติของบาปเวลาผลิผล ย่อมทำให้จิตใจเกิดความเห็นผิดเป็นถูก เห็นถูกเป็นผิด สิ่งที่เราชอบไม่ชอบ สิ่งที่ไม่ควรชอบดันชอบขึ้นมา มักจะเลือกสิ่งผิดให้ตัวเองย่าแย่งได้ง่าย ๆ หมั่นทำความดีมีศีลธรรมจะทำให้มีตาภายในที่ไม่มีติดบอด เพราะตาภายนอกที่ลืมนึกอยู่ไม่สามารถเลือกได้จริง ๆ เมื่อมีศีลไม่ทำบาปติดตัว ย่อมเกิดตาภายในที่ไม่มีติดบอดย่อมทำให้ชอบบ้านที่มีฮวงจุ้ยที่ดีเองค่ะ

*****

รายการวิทยุออนไลน์ "คุยแคะแกระกรรมกับหมอผีร์" ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอผีร์พูดคุยและคุยแคะแกระกรรม ในบรรยากาศสบาย ๆ กับตอนใหม่ล่าสุดกันได้ทั้งสองสัปดาห์ ที่ www.goodfamilychannel.com นะคะ

สำหรับฉบับนี้พบกับ

ตอนที่ ๒๗ เรื่องของคุณเอ ทุกข์เพราะชอบเปรียบเทียบกับคนอื่นรวยกว่าตัวเอง ใครชอบเปรียบเทียบ ต้องฟัง ห้ามพลาด <http://www.goodfamilychannel.com/video/328/ใหม่ไดอารี่หมอคุย-คุยแคะแกระกรรมกับหมอผีร์-ตอน-27>

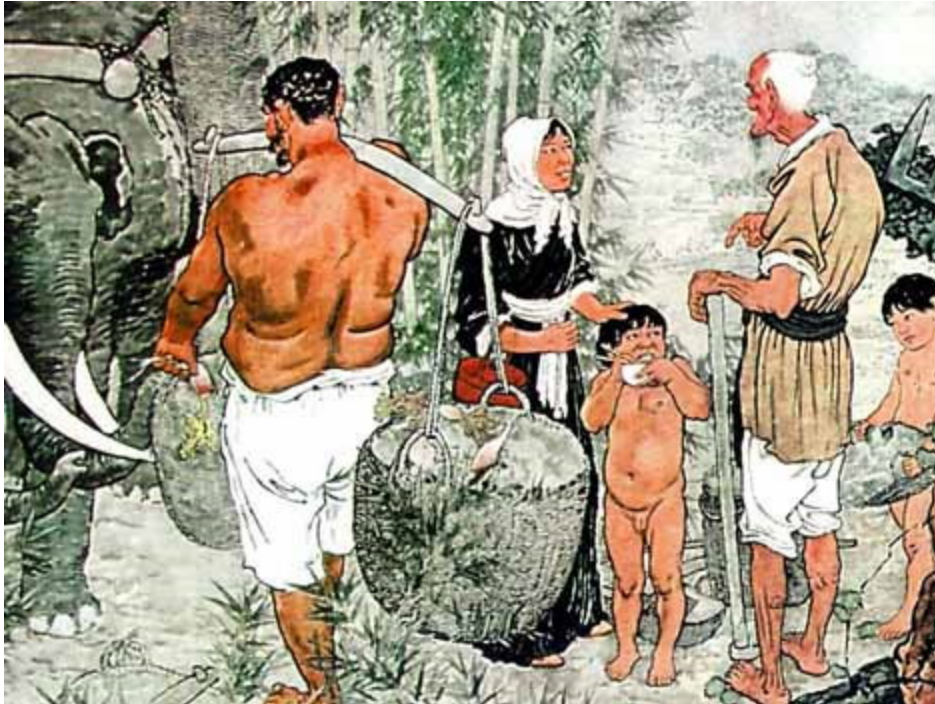
ตอนที่ ๒๘ สายทางไกลจากต่างแดน เรื่องราวของคุณส้ม ถึงเสียงขาดๆหายๆ แต่เนื้อหาเข้มข้น ไม่ฟังไม่ได้ละ ขอบอก <http://www.goodfamilychannel.com/video/329/ใหม่ไดอารี่หมอคุย-คุยแคะแกระกรรมกับหมอผีร์-ตอน-28>

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอผีร์ในรายการ ส่งคำถามมาได้ ที่ diarymordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อดูดวงกับหมอผีร์ได้ที่ mor-pee@hotmail.com ๐๘๗-๙๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๙๒๔
๓๗/๙๙/๙๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑ ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

ยารักษาใจ

ภาพจาก : <http://history.cultural-china.com/en/49H5765H11679.html>

ที่ประเทศจีน วิถีชีวิตที่งามจับตาแห่งหนึ่งคือริมฝั่งแม่น้ำหาน ที่มีภูเขาทอดขนานสองลูกได้แก่ภูเขาไท่หวังกับภูเขาหวางหลู มีตำนานหนึ่งเล่าว่าภูเขาสองลูกที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงข้ามกันนี้ เมื่อหลายร้อยปีก่อนกลับพาดซ้อนกันและกันแม่น้ำหานออกจากสายตาผู้คน ด้วยภูเขาสองลูกที่สูงกว่าพันฟุตและกว้างกว่า 70 ไมล์ ชายชาลผู้หนึ่งมีนามว่ายุกง อาศัยอยู่หลังภูเขาสองลูกที่กางซ้อนกันอยู่ เขาตื่นเข้ามาในวันที่มีอายุใกล้ครบร้อยปีและหันมองออกไปนอกหน้าต่าง

“ภูเขาสองลูกนั้นดบังทัศนียภาพของแม่น้ำเสียจริง”

ยุกงรำพึงกับภรรยา นางหัวเราะและกล่าวด้วยน้ำเสียงดูแคลนว่า แล้วชายชราที่ไม่มีแม่แต่เร็วแรงจะเดินอย่างเขาจะทำได้ ยุกงพยักหน้าแล้วเรียกลูกหลานมารวมตัวกัน

“ข้าแก่มากแล้ว ใกล้ตายเต็มทน แต่ข้ายังอยากเดินทางไปแม่น้ำหาน โดยที่ไม่ต้องปีนป่ายหรือเดินอ้อมภูเขาสองลูกที่ขวางทางอยู่ข้างหน้า เราจะช่วยกันเคลื่อนภูเขาออกไปให้พ้นทาง”

ลูกหลานของยู่กงที่มารวมตัวกันมีเกือบทั้งหมู่บ้าน เด็กชายหลายคนที่มีความรักแลศรัทธาต่อชายชรา ต่างก็ขันอาสาและเต็มใจให้ความร่วมมือเต็มที่ ภรรยาของยู่กงเริ่มปวดเศียรเวียนเกล้า

“ภูเขাই่ห่างกับหว่างหวู่อยู่บนโลกนี้มานาน โลกให้กำเนิดภูเขาสองลูกนี้ขึ้นมา แล้วพวกเจ้าจะยกภูเขายู่ไปตั้งตรงไหน”

“เราจะทิ้งมันลงไปได้ทะเล” เด็กชายคนหนึ่งตอบ ลูกหลานอีกหลายคนของยู่กงพยักหน้าและพร้อมทำตาม

“ถ้าข้าตายไป ข้ามอบให้เจ้าขนดินจากภูเขายู่ไปทิ้งทะเลไปเรื่อย ๆ เมื่อเจ้าตาย ก็จงมอบงานนี้แก่ลูกหลานของเจ้า”

ลูกหลานของยู่กงพยักหน้าแข็งขัน ภรรยาของยู่กงส่ายหน้าระอาใจ “...สามีข้าทำอะไรโง่เง่าเช่นนี้...” เด็กหนุ่มเด็กชายไม่ฟังเสียงของภรรยาของยู่กงและชาวบ้านกลุ่มอื่นที่หัวเราะเยาะ ระหว่างทางของการเดินขึ้นลง ยู่กงได้รับสมญานามจากชาวบ้านว่า ‘คนโง่เคลื่อนภูเขา’ เขาและพรรคพวกก็ได้นำพา ต่างก้มหน้าก้มตาช่วยกันตัดต้นไม้บนภูเขา ขนต้นไม้และขนดินบนภูเขายู่ไปทิ้งลงทะเล วันแล้ววันเล่า เทวดาอารักบนภูเขาดอนเบียดเบียนจึงร้องเรียนไปยังเทพเจ้าแห่งขุนเขา ต้องลงมาดูกิจการของยู่กงด้วยตนเอง “คนพวกนี้ไม่เลิกล้มความตั้งใจเป็นแน่” เทพเจ้าแห่งขุนเขาพูดพลางก้มลงมองภูเขายู่ที่เปรียบเหมือนร่างกายตนเอง “สักวันหนึ่งคนเหล่านี้อาจขุดดินลงมาถึงปลายเท้าข้าก็เป็นได้”

ตัดสินใจเด็ดขาด เทพเจ้าแห่งขุนเขาใช้อำนาจวิเศษ เขยื้อนขุนเขาสองลูกให้ห่างออกจากกัน เปิดทัศนียภาพ ให้อยู่กงมองเห็นแม่น้ำหานจากหน้าต่างบ้านของตนเองโดยไร้สิ่งบดบัง วันนั้นยู่กงอายุมากกว่าหนึ่งร้อยปีและหมดลมหายใจลงอย่างมีความสุข ทั้งไว้แต่ตำนานเล่าขาน เมื่อคนรุ่นหลังปีนขึ้นไปยังยอดบนสุดของภูเขายู่ไ่ห่างหรือหว่างหวู่

ตำนานนั้นว่าไว้อย่างไรนะหรือ?

พวกเขาเล่าต่อกันมาว่าเขาสองลูกนี้ถูกเคลื่อนให้ห่างออกจากกันได้ ด้วยความพยายามของคนที่ได้ชื่อว่า “คนโง่” คนหนึ่ง

ธนาคารความสุข

มองโลกในแง่ร้าย หรือมองตามความเป็นจริง (ตอนที่ ๒)

โดย aston27

ที่จริงตั้งใจจะเขียนตอนเช้าวันเสาร์ แต่วันนี้กรุงเทพอากาศเย็นจนน่าปลื้มใจ เลยนึกอะไรขึ้นมาได้ และอยากเขียนก่อนความจำมันจะผ่านเลยไป

อากาศเย็นแบบนี้ คนกรุงเทพส่วนมากชอบทั้งนั้นแหละครับ แต่ถามว่า มันเย็นเพราะเราชอบกันหรือเปล่า.. เปล่า ใช่มั้ยล่ะ

มันเย็นเพราะมีเหตุปัจจัยอะไรบางอย่าง ทำให้มันเย็น อาจจะเป็นเพราะความกดอากาศ เคลื่อนความเย็นจากมองโกเลีย พายุลูกจากเพื่อนบ้าน หรืออะไร ก็ไม่สำคัญหรอกครับ มันหมดเหตุและปัจจัยของอากาศเย็น ก็จะมีเหตุปัจจัยที่ทำให้อากาศร้อนเข้ามาแทน

จิตใจของคนเรา ก็เป็นแบบนี้เองครับ เหมือนโลกใบนี้ ที่มีสภาวะอากาศที่แปรปรวนไปมา

เวลาจิตเกิดสภาวะ มีอารมณ์อะไรขึ้นมา ก็เป็นเพราะเหตุและปัจจัยของมัน เมื่อเหตุและปัจจัยหมด สภาวะนั้นก็ดับไปได้เอง ไม่ใช่เพราะเราอยาก ไม่อยาก ชอบ ไม่ชอบ

นักเรียนวิปัสสนา จะรู้ลงปัจจุบันสถานเดียว ไม่ว่าจิตจะดี จะไม่ดี จะสุข จะทุกข์ ก็ไม่เลือก ขอแค่ "รู้" เพื่อจะได้เห็นความจริง ของกาย ของใจ ว่ามันก็แค่ของชั่วคราว เกิดแล้วก็ดับ

ไม่ว่าจิตสุข หรือจิตทุกข์ เราก็กำหนดไว้ล่วงหน้าไม่ได้ เหตุปัจจัยมันทำให้สุข มันก็สุข เหตุและปัจจัยมันเอื้อต่อทุกข์ จิตมันก็ทุกข์ หมดเหตุ ล้วนปัจจัยของสุขหรือทุกข์ มันต่างก็ดับไปเสมอกัน

แล้วตกลง มีตรึงไหนหนอ ที่เรียกว่า "ตัวเรา" นะ ในเมื่อไม่มีอะไร ที่เรากำหนด บังคับได้จริงๆ นอกจากจะหลอกตัวเองด้วยกำลังสมาธิชั่วคราวนี่

กายเรา เรากำหนดให้มันแต่งตั้ง ขาวอมชมพู ได้ตลอดไปที่ไหน เราทำได้แค่ระครองมันโดยการสร้างเหตุ และปัจจัยที่เกื้อหนุนต่อการคงสภาพ

ถึงเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ถึงเวลาเหี่ยว ถึงเวลาเจ็บ ถึงเวลาแตกดับ ตายไป เราบังคับได้ที่ไหน หน้าเหี่ยว ไปฉีดโบท็อกซ์ ไปดึงหน้าให้ตึง ผมงอกขาว ไปย้อมให้มันดำ มันก็แค่กลบเกลื่อน ตกแต่งความจริง

จิตก็เหมือนกัน ดูๆไป ก็ จะเห็นความจริงอย่างเดียวกัน ว่า... มันเป็นของมันอย่างนั้นเอง มันไม่ใช่ตัวเรา เพราะมันทำงานเอง มีปฏิกิริยาตามเหตุและปัจจัย

ผมถึงเรียกว่า นักเรียนวิปัสสนา เป็นผู้ที่มีมองโลกตามความเป็นจริง แต่เราไม่ได้มองโลกในแง่ร้ายหรอกนะ

คนมองโลกในแง่ร้าย คือคนที่ไม่ค่อยมีความสุขกับชีวิต แต่คนมองโลกอย่างที่มีมันเป็นจริง ด้วยวิธีของวิปัสสนา คือตามรู้กาย รู้ใจนั้น มักเป็นคนที่มีความสุขกับชีวิต อย่างน่าอัศจรรย์

เพราะเราเห็นแล้วว่า... ธรรมชาติของโลก มันเป็นของมันอย่างนั้นแหละ ไม่ได้มีสาระอะไรให้เราเข้าไปยึด ไปแบกเอาไว้ให้เป็นภาระทางใจ

วันที่สุขมา เราก็สุขเหมือนคนปกติ แต่เพิ่มความสุขมีสติรู้สึกตัวเข้าไปหน่อย เวลาสุขเริ่มจางหาย เราก็รับรู้ อย่างเข้าใจ ไม่ปน ไม่ดิ้นรนมากมาย จะให้มันกลับมา

วันที่ทุกข์มา เรากลับมองเห็นทุกข์ เป็นของปกติ ไม่รักมัน แต่ก็ไม่เกลียด ไม่วิ่งเข้าตะลุมบอนกับมัน แต่ก็ไม่ได้กลัวมันจนต้องขวัญหนีดีฝ่อ

เคยเห็นใบบัวใช้ไหมครับ สังเกตไหม มันอยู่กลางน้ำ แต่ไม่เคยเปียกน้ำเลย

การเกิดมามีชีวิตแบบโลกๆ ก็เหมือนกัน เราไม่จำเป็นต้องปฏิเสธโลก แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องเป่ยกถูกกลืนไปตามกระแสของโลก

การมองโลก มองชีวิตให้เห็นความจริง จึงเป็นเรื่องสำคัญที่มีประโยชน์ แต่ก็อีกเช่นกัน มันไม่จำเป็นที่เราต้องมองโลกในแง่ร้าย

เวลาชีวิตเดินมาถึงจุดต่ำสุด คนที่เข้าใจโลก เข้าใจธรรมะ เข้าใจธรรมชาติ ด้วยสติด้วยปัญญา จะเห็นว่ามันต่ำลงมาได้ มันก็ขึ้นไปใหม่ได้

คนที่มองโลกในแง่ร้าย จะเห็นว่า มันไม่ยุติธรรม ฟาล่าเอียง ชีวิตถึงจุดสิ้นสุดแล้ว โลกสลายหมดสิ้นแล้วทุกอย่าง

หวังว่าคงไม่เข้าใจยากเกินไปนะครับ ไม่เข้าใจ ก็รู้ว่าไม่เข้าใจ งง รู้ว่างง ผิดหวังรู้ว่าผิดหวัง เชิงที่หลงมาอ่าน รู้ว่าเชิง

แค่นี้ก็ดีถมไปแล้วครับ

สุขสันต์วันอากาศเย็นนะครับ ^^

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมชาติ

เลือดกุหลาบ (ตอนที่ ๑) โดย ชลนิล

ร่างเขายับเยินด้วยบาดแผล ใบหน้าบิดเบี้ยวเหเยเก หยันตาเหลือกค้าง สีหน้าบ่งบอกถึงความ
ทรมานที่สุดในชีวิต เห็นนาน ดูราวกับเป็นความทุกข์ทรมานชั่วกับชั่วกัลป์ ก่อนร่างเขาจะค่อย ๆ
ล้มฟาดบนถนน

เมื่อมองสูงขึ้นไป จะเห็นชายหนุ่มชุ่มโชกด้วยเลือด นอนแผ่ยาวอย่างเดียวดาย เขาพยายามสุดลมหายใจ
เพื่อเรียกพลั้งชีวิตคืนมา แต่แล้ว สายลมที่หล่อเลี้ยงชีพจรรก็ค่อย ๆ จางหาย ทีละน้อย ๆ

บนถนนที่ร้างยาวนาน หญิงสาวคนหนึ่งกำลังวิ่งอย่างเต็มกำลัง ชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์ที่เธอสวมใส่เปรอะ
เปื้อนด้วยคราบฝุ่นและน้ำตา

เส้นทางยังทอดยาว เธอคงวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไม่สนใจว่าจะต้องล้มลุกคลุกคลานอีกสักกี่พันครั้ง ชุดเจ้าสาว
แทบไม่เหลือร่องรอยเดิม ขาทั้งสองยังพาร่างมุ่งสู่เบื้องหน้า ปากของเธอตะโกนร่ำร้อง เรียกหาเพียงชื่อของ
เขา...

และแล้ว เสียงเพลงอันนุ่มละมุน คล้ายเสียงคร่ำครวญถึงความรักก็ดังขึ้นมา...

ภาพและเสียงเพลงสะกดคนทั้งโรงหนังให้เงิบงัน จนกระทั่งมันค่อย ๆ รุดปิดลงอย่างช้า ๆ ผมถอนใจยาว
ราวกับผ่านงานอันหนักหน่วงมาขึ้นหนึ่ง ผู้คนต่างทยอยกันออกจากโรงหนัง มองคล้ายฝูงมดที่เดินเป็นแถว
เรียงราย ผมเอนหลังพิงพนักเก้าอี้...ไม่มีความจำเป็นต้องรีบร้อน รอให้ผู้คนออกไปจนหมดก่อนก็ได้ เพราะ
ตอนนี้หนังมันหมดรอบฉายแล้ว

ครูใหญ่ ผู้คนซาจนเกือบหมด ผมลุกขึ้นและเดินออกจากแถวที่นั่ง ทันใดนั้นปลายทางตามผม ก็รับภาพภาพ
หนึ่ง ตรงเสาด้านข้าง ...นิลดา... ผมหันขวับ มองเต็มตา ...มันว่างเปล่า...

นอกจากผู้ชมเพียงสองสามคนที่กำลังเดินออกจากโรงแล้วก็ไม่มีใครอีก ผมขยี้ตาแรง ๆ เพื่อตรวจสอบ
ประสาทสายตาของตน... ทุกสิ่งยังเป็นเช่นเดิม

ภายในโรงหนังว่างเปล่า นอกจากผม ก็ไม่มีใคร ไม่มีคนที่ผมต้องการพบ...ไม่อีกแล้ว...ไม่มีนิลดา
อีกต่อไป

ผมย้ำความจริงนี้กับหัวใจ ก่อนออกจากโรงหนัง

ผู้คนเบียดกันจนแทบหายใจไม่ออก แสงไฟริมถนนสว่างจ้าราวกับกลางวัน ผู้คนตามป้ายรถเมล์ยังพลุกพล่าน ผมเดินไปที่จอดรถด้านหลังโรงหนัง... หน้าแปลก ที่ลานจอดรถเกือบจะว่างเปล่า ถ้าไม่มีรถของผมจอดอยู่เสียคนเดียว มันคงเรียกว่าลานจอดรถโล่ง ๆ ได้เต็มปากทีเดียว ขณะที่ผมเดินไปหารถ มีความรู้สึกคล้ายกับความเย็นบางอย่างเคลื่อนไหวตัวซ้าๆ ตามผมมาด้วย ฤดูแจ่มใสสดใสประจักษ์ ผมเสียวสันหลังวาบๆ “อะไร” บางอย่าง ช่างอยู่ใกล้ตัวผมเหลือเกิน

บานประตูเปิดออก ผมเหลือบมองกระจกข้างโดยไม่ตั้งใจ และแล้วสติสัมปชัญญะของผมแทบตกวบกองบนปลายเท้า ใบหน้าบางอย่างโผล่ขึ้นมาชั่วแวบ ผมไม่รู้ว่าเป็นใบหน้าใคร หรืออะไร แต่ใบหน้าแวบนั้นสามารถกระชากความกลัวของผมให้ตื่นขึ้นมาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว...เข้ามาหนึ่งในรถ สุดลมหายใจลึกๆ บอกกับตนเองว่า...คงตาฟาด

รถเคลื่อนจากที่จอด สู่ความแน่นหนาของยวดยานบนท้องถนน ผมเปิดวิทยุ หมุนหาคลื่นไปเรื่อย ๆ ชั่วครู่มือผมก็หยุดนิ่งอยู่ที่สถานีแห่งหนึ่ง เสียงเพลงคุ้นหู ท่วงทำนองบอกถึงความรวดเร็วจากการสูญเสียแว่วมาเป็นเพลงประกอบภาพยนตร์ที่ผมเพิ่งชม

รถติด ผมหยุดรถ ปลอบใจให้จมดิ่งไปกับเสียงเพลง ภาพจากความทรงจำทยอยเข้ามาตั้งกระแสน้ำที่ทะลักสู่มหาสมุทรแห่งการรำลึก แต่น่าขันภาพทุกภาพล้วนมีเพียงคนเดียวปรากฏอยู่ ...นิลดา...

...นิล...เรารู้จักกันมานานมากแล้วใช่ไหมจะ ตั้งแต่พี่เรียนที่สามพรานแล้วน้องยังเป็นเด็กมัธยมตัวกระเป๋ายก... พี่จำได้ตั้งแต่เด็กกะโปโลที่ขอบดูหนังเป็นชีวิตจิตใจ น้องสามารถหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังได้พอๆ กับร้องไห้เป็นวรรณคดีเป็นเวอร์กับหนังเรื่องหนึ่ง

พี่ยังจำได้อีกว่า น้องเคยลากพี่เข้าไปดูหนังเรื่องหนึ่ง ซึ่งพี่ไม่ชอบเลย ขนาดหลับได้ตลอดเรื่อง แต่น้องกลับดื่มด่ำในอรรถรสของหนังเรื่องนั้นจนเขียนบรรยายได้เป็นหน้า...

ไฟเขียว รถเคลื่อนตัวซ้าๆ ขณะที่เพลงบรรเลงถึงท่อนสุดท้าย ผมขับผ่านสี่แยก มุ่งหน้ากลับบ้าน...แต่...

อีกแล้ว...ไอเย็นวาบวับ แผ่เข้าจับไขสันหลังผมอีกครั้ง ขนคันคอลุกชัน สัมผัสบางอย่างบอกว่า ที่เบาะหลังกำลังถูกบางสิ่งเข้ายึดครอง ผมไม่กล้าเหลือบดู เหยื่อซึมเต็มฝ่ามือทั้งๆ ที่ภายในรถอากาศเย็นจัด...เย็นจนผิดปกติ

ผมประคองสติ เอื้อมมือปิดแอร์ แล้วค่อยๆ เพิ่มเสียงวิทยุ หวังเอาเสียงเพลงเป็นเพื่อน เพลงจบแล้ว วิทยุมีเสียงดีเจกำลังพูดถึงเพลงที่เพิ่งจบ ภาพยนตร์อันเป็นที่มาของเพลงๆ นี้

...นิลจะ...น้องน่าจะได้อ่านเรื่องนี้ พี่เชื่อว่าน้องจะต้องรักมัน เหมือนกับหนังสือหลายๆ เรื่องที่น้องเคยรัก โดยเฉพาะตอนจบ พี่ว่าน้องต้องเสียน้ำตาอีกแน่ๆ ที่เห็นพระเอกตาย แล้วนางเอกต้องวิ่งตามหาพระเอกทั้งที่อยู่ในช่วงเจ้าสาว

จากนั้นน้องคงต้องลากพี่ไปตระเวนหาเพลงประกอบหนัง แล้วเปิดฟังมันซ้ำซากจนร้องตามได้อีกเช่นเคย

...น้องน่าจะได้อ่านหนังสือหลายๆ เรื่องนะจ๊ะ ช่วงนี้มีหนังสือน่ารักๆ เยอะเชียว แต่ไม่เป็นไรหรอกจะเพราะพี่ดูหนังทุกเรื่องแทนน้องแล้ว...

ทุกเรื่อง แม้แต่หนังที่พี่ไม่เคยชอบ เคยหลับคาโรง ยิ่งดู พี่ยิ่งรู้สึก ว่า นิลไม่ได้ไปไหนเลย ยังคงอยู่ใกล้ๆ พี่เสมอ น้องดูหนังทุกเรื่องที่พี่ดู ฟังเพลงทุกเพลงที่พี่ฟัง อาศัยในทุกสถานที่ที่พี่ไป

วันนี้ยายแจ้ว เพื่อนรักของนิลรับปริญญา พี่ร่วมแสดงความยินดีกับเขาแทนนิล น้องคงดีใจที่เพื่อนของน้องเรียนจบ แต่พี่จะดีใจมากกว่า ถ้าดอกไม้ทุกดอกในวันนี้ เป็นของนิล...

ทำไมวันนี้ถึงไม่มีนิล ทำไมนิลถึงไม่มีโอกาสได้ยืนต่อหน้าพระพักตร์รอรับพระราชทานปริญญา ทั้งๆ ที่นิลเรียนถึงปีสุดท้ายแล้วแท้ๆ

...ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์เลวร้ายนั้นขึ้นกับนิล ถ้านิลจะมีใจกล้าสู้ กล้าเผชิญหน้ากับมัน ถ้าหากพี่ยื้อเวลาได้... และ...ถ้าหากโลกนี้ ไม่มีแต่เพียงคำว่า “ถ้า”

ทุกสิ่งคงเป็นอย่างที่เราต้องการ

ผมจอตลอดตรงหน้าประตูบ้าน พบหน้าบ่นพวงมาลัย น้ำตาไม่มีจะไหล ความปวดร้าวแน่นในหัวอก ผมไม่เคยร้องไห้แม้วันที่รู้ว่าต้องเสียนิล แต่ทว่า หัวใจผมกลับว่างเปล่า มีเพียงร่างกลวงๆ ข้างในบรรจุอากาศโล่งๆ จิตใจ วิญญาณ ไม่รู้อยู่ที่ไหน...

ผมเคยคิด ขอให้ได้พบนิลตาอีกสักครั้ง ไม่ว่าจะแลกด้วยอะไร ผมยอมทุกอย่าง...

แกร็ก...ฟู...เสียงเปิดแอร์ดังขึ้น ก่อนลมเย็นเยือกจะพัดออกมา

ผมสะดุ้ง ยันตัวจากพวงมาลัย...ใครเป็นคนเปิดแอร์...

ผมรีบปิดแอร์อย่างรวดเร็ว แต่ลมแอร์อันเย็นเยียบกลับไม่หยุด อากาศในรถเย็นลงเรื่อยๆ ความเงิบอันน่าสยงตาโถมเข้ามาคล้ายคลื่นในทะเลลึก ทุกสิ่งสงบจนหน้าหนาวหวั่น ในใจผมอิงอวลด้วยความรู้สึกมากมาย ที่เบาะหลังดูราวกับอากันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญกำลังเคลื่อนไหว

ผมขยับตัวเปิดประตู แต่มันติดล็อก มือที่เริ่มสั่นรีบปลดล็อกประตูเพื่อเปิดอีกครั้ง...ทว่า ไร้ผล

ผมดับเครื่อง ดับไฟหน้า แต่แอร์ยังกระหึ่ม ผมไม่มีความกล้าจะเปิดประตูอีกครั้ง เพราะมันใจว่า ไม่ได้อยู่ในรถคนเดียว

“ใคร” เสียงผมแหบแห้ง “หรือ...นิล” คำพูดนี้เหมือนจะปลอบใจตนเอง ความเจียบและความหนาวเย็นน่าคลั่งคือคำตอบ “ต้องการอะไร” ผมตั้งสติถามอีกครั้ง

กลิ่นบางอย่างโชยชายมากับลมแอร์ เป็นกลิ่นที่น่าสะอิดสะเอียนของซากศพ ของเลือด เจือด้วยกลิ่นดอกไม้จันทร์ ดอกไม้แห้ง และกลิ่นฟอร์มาลีน

ผมชนลูกชู้ ร่างกายเหมือนถูกพันธนาการด้วยเชือกที่ใสบาง แขนขาเกร็งราวกับหิน และ...นั่น...ไอเย็นประหลาดกำลังเป่ารดต้นคอ ผมรู้สึกเหมือนถูกมืออันเย็นชืดไล่ตามไปหน้าและตึงหู หัวใจผมเต้นระรัวอึดอัดยิ่งกว่าถูกขังในคุกมืด

...ป่าช้า...บรรยากาศในรถคันนี้ไม่ต่างจากป่าช้าแม้แต่หย่อม

“มึง” เสียงตุตัน เข็มเกรียมแล่นเข้าสู่กลางใจ ผมรับรู้ว่าเจ้าของเสียงอยู่ห่างจากผมไม่ถึงคืบ

“ถ้าอยากพบคนรักของมึง” ประโยคนี้ทำให้หัวใจผมกระตุก “ไปในที่ที่พวกมึงชอบไปกันที่สุด” เสียงขาดไปห้วนๆ

แอร์หยุดเป่า กลิ่นประหลาดเจือจางลง รอบตัวผมตกอยู่ในวงล้อมของความเจียบบั่น เน้นนานกว่าแขนขาผมจะขยับได้ ผมถอนใจเหลือวกับไปดูที่เบาะหลัง...

มันว่างเปล่าอย่างที่คิด

“สิ่งนั้น” ไปแล้ว...มันจะเป็นอะไรก็ตามแต่ ในเวลานี้ มันไม่ได้อยู่ที่นี้

สิ่งที่ผมต้องทำก็คือ ตัดสินใจว่าควรเชื่อคำพูดของมันหรือไม่...

ผมต้องการพบนิลดา ไม่ว่าเธอจะอยู่ในสภาพใด ขอเพียงได้พบเธอ...ได้พูดคุยกับเธอ...ทุกสิ่ง ผมไม่ใส่ใจ

ไม่ว่าเสียงนั้นจะมาจากไหน มีจุดประสงค์อะไร เชื่อถือได้หรือไม่

เวลาย่างเข้าสู่วันใหม่ เมื่อผมขับรถกลับไปยังโรงพยาบาลนตร์ ที่ลานจอดรถยังว่างเปล่าดังเดิม แสงไฟส่องลงมาเป็นสีซีด ๆ คล้ายสีน้ำชา ผมก้าวลงจากรถ สายลมกรูกรียวต้อนรับผมเป็นระลอกแรก

วู้...หวิว... ผมมองเห็นลมหมุนอยู่ตรงหน้า ดูราวกับมันจะหวั่นไหวระยับยับในความบ้าบิ่นของ
ผม บรรยากาศรอบตัวเงียบสงัดอย่างไม่น่าเชื่อ ความเย็นแปลกๆ คลี้ทับผมอีกครั้ง คราวนี้ผมเตรียมใจไว้
แล้ว แต่กระนั้นยังอดใจสั่นไม่ได้

...ที่นั่นป่าช้ากลางเมืองแท้ๆ...

ภายในโรงภาพยนตร์อุ่นกว่าข้างนอกเล็กน้อย ทว่าบรรยากาศอันทึบกว่า ไฟสว่างจ้า ไม่มีใครอยู่สักคน แฉว
เก้าอี้ว่างเปล่าเรียงรายโดยไม่มีผู้คน ผมกวาดสายตาไปรอบ ๆ ก้าวเท้าช้า ๆ หาสິงผิดปกติ...ถ้านิลรตามา
พบผมจริงๆ เธอจะปรากฏตัวที่ใด ลักษณะไหน...? คำถามผุดขึ้นในใจพร้อมจางหายอย่างรวดเร็ว

ไม่สำคัญเลย...ขอเพียงเธอมาเท่านั้น

ตึก ตึก ตึก เสียงฝีเท้าผมแข่งกับจังหวะหัวใจ ผ่านเก้าอี้แถวแรกไปแถวที่สอง จนถึงแถวสุดท้าย ไม่มี
ร่องรอยของคนที่ผมต้องการพบ ขาทั้งสองพาผมกลับมาหนึ่งยังเก้าอี้ผู้ชมตัวที่คุ้นเคย

ผมหลับตา ถอนใจอย่างเหนื่อยหนักรู้ทันใดไฟทั้งโรงก็ดับพรึบ ผมสะดุ้ง และโดยไม่ทันรู้ตัว มือเย็น ๆ แห้ง
ๆ ก็เข้าล็อกแขนขาผมแน่น ผมขยับตัว ดิ้นรน แต่ไม่มีประโยชน์ เหนือภาพแตกซึก ความเย็นวูบสู่ทรวง
อก โรงหนังมืดสนิทราวกับจมดิ่งอยู่ในน้ำลึก มือทั้งสองข้างแข็งยิ่งกว่าตรวนเหล็ก เย็นเยียบยิ่งกว่าน้ำแข็งได้
ชั่วโลก ผมไม่อาจเห็นเจ้าของมือแต่จากจินตนาการผมก็พอเดาได้ว่ามันคล้ายกับอะไร

...อสุรกาย...

“อยู่หนึ่ง ๆ” เสียงสั่นแหบห้าว ต่ำลึก

“พวกกูมีอะไรจะให้มึงดู” น้ำเสียงแหลมเล็กอีกเสียง เสียงดะฮั่นโสตประสาท มือหนาหนักราวกับพะเนิน
เหล็กเข้าผลักอก จนหลังผมปะทะพนักเก้าอี้แน่นตาเบิกโพลง ฝ่าความมืด...

“มัน” จะให้ผมดูอะไร?

เสียงเพลงบรรเลงขึ้นพร้อม ๆ กับภาพปรากฏบนจอ...

...ถนนที่ร้างยวดยาน หญิงสาวคนหนึ่งกำลังวิ่งอย่างเต็มกำลัง ชูตเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์เปโระเปื้อนไปด้วย
คราบฝุ่นและน้ำตา...

มันเป็นภาพยนตร์ที่ผมเพิ่งชมเมื่อหัวค่ำ

กล้องจับภาพมุมสูง มองเห็นถนนคดเคี้ยวทอดยาว ร่างในชุดเจ้าสาวกำลังวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไม่สนใจว่า

จะต้องล้มลุกคลุกคลานอีกสักกี่พันครั้ง ชุดเจ้าสาวแทบไม่เหลือร่องรอยเดิม

ผมแทบตะโกนลั่น เมื่อกล้องโคลสอัพใบหน้าของเธอ

“นิล” เสียงหลุดรอดไม่เกินกระซิบ

(อ่านตอนต่อไปฉบับหน้า...)

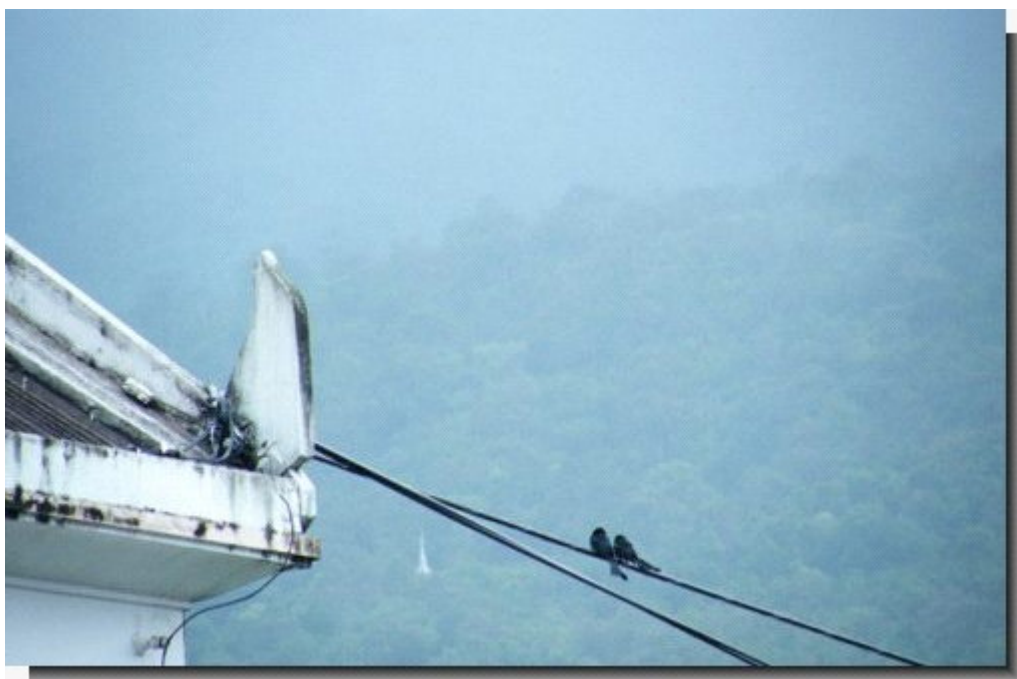
เลียดกุหลาบ เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการรวมเล่มในหนังสือรวมเรื่องสั้นเร้นลับ “ลางมายา” โดย ชลนิล

รูปชวนคิด

สิ่งละอัน พันละน้อย ที่เราพบเห็นผ่านตากันจนเคยชินในทุกวันของชีวิต แท้จริง อาจจะมีบางมุม... ที่ชวนสะกิดใจ ให้เราได้ย้อนหันมาเห็นเหมือนกันว่า ธรรมชาตินั้น สอนเราอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน รอบ ๆ ตัว และใกล้ ๆ ตัวเราเอง

ภาพหนึ่งพร้อมคำบรรยาย อาจเป็นหนึ่งในสื่อที่ดีที่สุด ในการสะท้อนข้อคิดมาสู่ผู้ชม

กลืนกรุ่นอุณอุราแซมช้อย

อิงแอบแนบชิดจิตสราญ

แถลงถ้อยร้อยเรียงเพียงคำหวาน

หนาวใดไม่สะท้อนผ่านในทรวง

พบพรากรจากลาน่าใจหาย
มีเพื่อหมดพบเพื่อลามาเพื่อพราก

เป็นทุกซ์ร้ายมีวางวายจนตายจาก
เจอเพื่อจากเกิดเพื่อตายคล้ายสิ่งเดียว

ดำรงตนในความไม่ประมาท
เราเดินทางบนโลกนี้เพียงชั่วคราว

โอบยิบน์ไกลร้อยโยชน์พันไมล์
ทั้งสรรพสิ่งผู้คนอันแร้นแค้น

นักเดินทางที่แท้ใครแน่นอน
หรือคือผู้เรียนรู้ทุกคืนวัน

เดินทางแม้มิได้เดินเลยสักก้าว
แลหากก้าวล่วงไปแห่งหนใด

คำปราชญ์ท่านพราสสอนผู้ฉลาดเขลา
แสวงหาสิ่งใดเล่าเหล่านักเดินทาง

พบเห็นสิ่งอันหลากหลายมากมายแสน
ทั้งขาดแคลนทั้งสิ้นเหลือไม่เอื้อใคร

คือผู้รอกาลเวลาล่วงผ่านพ้น
มิปล่อยผ่านเวลาล่วงลงขีวิน

เรียนรู้เข้าภายในจิตคิดตรองใคร
น้อมจิตใครเคารพผู้พบพาน

ภาพและคำโดย @boxtree

พาเที่ยวเอี่ยวธรรม

ในงานกฐินสวนสันติธรรม ปี ๒๕๕๑

ผมได้มีโอกาสไปร่วมงาน

และได้ไปช่วยโรงทานซูชิ

ไปค้างกันที่หอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

ตั้งแต่คืนวันที่ ๑๘ ตุลาคม ก่อนวันงานหนึ่งวัน

เพื่อเตรียมตัวให้ทันกับงานซึ่งจะมีขึ้นตอนเช้ามืดในวันรุ่งขึ้น

ขณะที่ทำโรงทาน ก็ได้บันทึกภาพมาฝากกันครับ

ในช่วงเช้า หลวงพ่อปราโมทย์และครูบาอ้า ท่านลงมาตรวจพื้นที่บริเวณโรงทานครับ ยังความปิติแก่โรงทานทั้งหลาย

จบผ้ากฐิน

รับหนังสือค่ะ รูปนี้ดูพี่กลางชลอมีบุญมากๆ

ผู้มาร่วมงาน นั่งพักผ่อนกันตามอัธยาศัย

ฝากท้องโรงทานครับ

โรงพยาบาลซูชิ ต้นสังกัดของวีระวงศ์

ทีมงานนี้มาเตรียมของตั้งแต่คืนวาน และตื่นกันตอนตีสองครึ่งครับ

นำมาฝาก สำหรับท่านที่ไม่ได้เห็นภาพในศาลาครับ

หลังจากหลวงพ่อแสดงพระธรรมเทศนาพอสมควร ท่านก็เข้าไปพักผ่อน และกลับออกมาอีกครั้งในการรับกลืนทาน

กราบพระ

ประธานในการถวายผ้ากฐิน กล่าวคำถวายผ้ากฐิน

หลวงพ่อกล่าวอนโมทนาทาน (ยถาฯ สัพพีฯ)

ต่อไปเป็นพิธีสงฆ์

พระสงฆ์สี่รูปที่จำพรรษาในสวนสันติธรรม จากทั้งหมด ๖ รูป
สวดกรรมวาจามอบผ้าให้พระผู้ที่จะครองกฐิน คือ หลวงพ่อปราโมทย์
ผู้สวดเรียงตามลำดับคือ
ครูบาอ้า ครูบาแมน ครูบาป๋อง และครูบาเอ๋

หลังจากนั้นหลวงพ่อก็ไปทำกฐินกรรมในศาลาด้านใน
และหลวงพ่อก็ได้เมตตาออกมาอีกครั้งเพื่อโปรดญาติโยมที่อยู่ด้านนอก

สุดท้ายขออนุโมทนาแด่ท่านเจ้าภาพ เจ้าหน้าที่ และผู้ร่วมงานทุกท่านครับ
และขอขอบคุณทีมงานโรงงานซูชิ ที่นำโดยพี่จู้ (ไชเจียว) และพี่หมุย
ที่ทำให้ผมได้ร่วมบุญใหญ่ครั้งนี้ครับ

๓๓๓ คณะทำงาน

ที่ปรึกษานิตยสาร และผู้จัดประกาย: ศรีนัย ไม่ตรีเวช

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

Head: เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์

ทีมงาน ๑: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

คอลัมน์ ธรรมะจากพระผู้รู้

Head: ชรินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๓: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๔: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๕: วรางคณา บุตรดี

คอลัมน์ ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๓: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

คอลัมน์ โหรา (ไม่) คาใจ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: กิษรา รัตนกริต

คอลัมน์ สัพเพเหระธรรม

Head: ชนินท์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ รูปชวนคิด

Head: รวิษฎา ดวงมณี

ทีมงาน ๑: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๒: สารินี สาณะเสน

ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมงาน ๔: จิรณัทย์ วิมุตติสุข

ทีมงาน ๕: ชโนภา อมรเวชรัตน์

ทีมงาน ๖: ตรัง สุวรรณศิลป์

คอลัมน์ คำคมชวนคิด และ กวีธรรม

Head: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๑: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๒: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๕: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ ของฝากจากหมอ

Head: พริม ทัพวงศ์

ทีมงาน ๑: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: วรางคณา บุตรดี

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๕: นิธิชัย ตั้งประเสริฐ

คอลัมน์ เรื่องสั้นอิงธรรมะ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ที่ปรึกษาคอลัมน์: สุปราณี วง

ทีมงาน ๑: กิษรา รัตนภักดิ์

ทีมงาน ๒: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๓: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๔: ญัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์

ทีมงาน ๕: วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ ธรรมะจากคนสู้กิเลส

Head: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๑: มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์

ทีมงาน ๒: วิบุรณศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ พาเที่ยว เอื้อยธรรม

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร

ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน

ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย

ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต

ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล

คอลัมน์ แง่คิดจากหนัง

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานวัตร
ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน
ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย
ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์
ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต
ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล
ทีมงาน ๙: ธงชัย วรฤศโสภณ

คอลัมน์ ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๒: ศศิธร ศิวนันทาภรณ์
ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมจัดทำนิตยสารฉบับไฟล์เสียง

พิมลจิตต์ ธรรมสารสุนทร
พงศ์เพชร อมรสิทธิ์
อนุสรณ์ ตรีโสภา
ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
เมธี ตั้งตรงจิตร
สมกมล ประภาสโกศลกุล
วรรณรัตน์ พระรักษา
จิรณัทย์วิมุตติสุข
พัฒนเดช กอวัฒนา
ชโนภา อมรเวชรัตน์
ตรัง สุวรรณศิลป์
เบญจพร บุญชยาอนันต์
สุนิสา ปัญจมะวัต
ภัทราวดี จันท์เหล่าหลวง

วิรัชรอง ทัพพะรังสี
บุรินทร์ เจริญผล
คัมภีร์ คงวัน
พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
พราวพรรณราย มัลลิกะมัลย์ ทองเลี่ยมนาค
อานันตพร จินดา
วรสิริ จันทร์กระจ่าง
กฤตานน กุลจิตติสุธีพร

ทีมรูปเล่มฉบับ PDF

Head: บุญยศศักดิ์ ชีรวงศ์กิจ
ทีมงาน ๑: เกียรติภูมิ จารุเสน

ทีมรูปเล่มฉบับ MS Word

Head: ชัญญา พันธจารุณี
ทีมงาน ๑: พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
ทีมงาน ๒: โสภิต ตันยานนท์

ทีมจัดทำภาพปกนิตยสาร

Head: กวิน จัตรานนท์

ทีมงานข่าว

ศดานัน จารุพนผล
อลิสา จัตรานนท์
อาบทิพย์ ชีรวงศ์กิจ
กนกเรขา กฤษฏารักษ์
และทีมงานอาสาท่านอื่น ๆ อีกจำนวนมาก